A photograph of a middle-aged man with dark hair, smiling slightly. He is wearing a dark blue blazer over a white button-down shirt and dark trousers. He is standing next to a light-colored concrete pillar. The background is a warm, orange-toned wall.

Se studenty je práce radostná

P. David Bouma

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

3/2023 / ročník XXXIII / 29 Kč

12 **Vzpomínka na vikáře N. J. Zemana**

18 **Kostnice v Sedlci u Kutné Hory**

22 **Jak číst Bibli ve společenství?**

25 **Seriál řeholní řády a kongregace**

Pomoc syrskému Aleppu postiženému zemětřesením

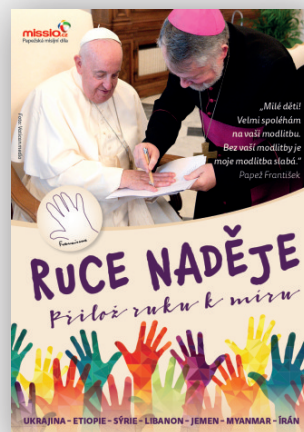
Misijní postní modlitba na podporu syrského Aleppa

V době, kdy se začínáme připravovat na Velikonoce, vás prosíme o jakýkoliv dar na pomoc syrskému Aleppu, zasaženému ničivým zemětřesením. Papežská misijní díla z České republiky tam soustavně pomáhají od roku 2015. Pomoc půjde místní církvi.

V postní době jsme vyzýváni, abychom si něco odřekli, více se modlili a mysleli na ty, kteří se bez naší pomoci neobejdou. Zapojte se do misijní postní modlitební aktivity spojené s finanční **podporou syrskému městu Aleppu zasaženému ničivým zemětřesením**.

Své postní dary můžete posílat na číslo účtu: 72540444/2700, VS 23, do poznámky uveďte „Sýrie“.

Postní kontemplaci si stáhněte na www.missio.cz, pomocí QR kódu vlevo dole, příp. si v Národní kanceláři objednejte materiály již vytištěné – pro dospělé je připravena pobožnost k uctění **Nejsvětější Tváře** a pro děti modlitební aktivita **Ruce naděje**.

Děti se mohou v postní době zapojit do modlitby za mír – aktivita Ruce naděje

Číslo účtu: 72540444/2700, VS 23, do poznámky pište: „Sýrie“

Za všechny, kteří věnují finanční dar nebo modlitbu, bude během velikonočních svátků odsloužena mše svatá v keňském semináři St. Matthias Mulumba Tindinyo.

Postní aktivity

Platba daru

missio.cz
Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
tel.: 604 838 882
e-mail: pmd@missio.cz

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Rozumím vizím papeže
Františka
P. David Bouma
- 12 **osobnosti diecéze**
Vzpomínka na vikáře
Norberta Josefa Zemana
- 15 **pastorace**
- 18 **zajímavá místa diecéze**
Kostnice v Sedlci
u Kutné Hory
- 22 **synoda**
Evropské synodální setkání
- 24 **církevní památky**
S opravou kláštera v Králíkách
pomůže Pardubický kraj
- 25 **seriál**
Řeholní řády a kongregace
v královéhradecké diecézi (14)
- 30 **aktuality**
Jak číst Bibli ve společenství
nejen v době postní?
- 31 **Charitní listy**

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Proč Judovci a ne Josefovci?

Celý měsíc březen je ve znamení postního období. Je to čas, kdy si skrze Boží Slovo i Křížovou cestu připomínáme utrpení Ježíše Krista. V něm nám Bůh ukázal svou lásku, která obětuje vše, aby nás zachránila ze zajetí hříchu. Jak na to můžeme odpovědět my?

Myslím, že jde o to přiznat si, že jsem hříšník. Je to jeden z největších objevů v našem životě! Potom i já potřebuji záchranu od Ježíše a té se otevřu pravdivým vyznáním, lítostí, jako i vírou v Boží lásku a odpuštění.

K tomuto tématu mne inspirovala kniha židovského rabína Jonathana Sackse O svobodě náboženství. Totiž příklady kajicného postoje nenajdeme jen u novozákonních postav Petra nebo Máří Magdalény či celníka Zachea, ale také ve Starém zákoně, a v příběhu, který by nás možná ani nenapadl.

Jde o prvního biblického kajicníka. Víme, že vyvolený národ dostal jméno po praotci Jákobovi. Zápasil s Bohem i lidmi a obstál, stal se Izraelem. A pak je tu označení Židé nebo Judovci...

Takže to nebyl Josef – nejznámější z Jákobových – Izraelových synů, ale Juda, kdo předal svou identitu židovskému národu. Juda se stal prapředkem Davida, z jehož rodu později povstal Mesiáš.

Přitom Josef Egyptský je příkladem věrnosti, naděje i odpuštění a smíření...

A přece je to Juda, jehož jméno nese vyvolený národ. Klíčem k pochopení je příhoda ze začátku Josefova dramatu. Juda to byl, kdo navrhl Josefa prodat za otroka do Egypta. Nevšimá si přitom tak hrůznosti bratrovraždy, jako se spíš cynicky ptá: „Co získáme“, když se proviníme na jeho smrti? A tak se ho bratři zbavili a ještě na tom vydělali.

Ovšem Juda se mění. Už jeho snacha Tamar, když se pro své provinění ocitla v nebezpečí smrti, přivedla Judu k uznání, že „ona je spravedlivější, než já“. Jako první se totiž provinil on a ne ona. Juda se stal prvním člověkem v Bibli, který vyznal svou vinu.

Takže když po letech hrozí, že do egyptského otroctví padne další z bratrů – Benjamín, tak nyní je Juda připraven trpět místo svého bratra. Říká: „Neunesl bych pohled na utrpení svého otce“. Cynismus nahradil starostlivou péčí.

Takže Josef byl egyptským místokrálem, ale Juda je pro své obrácení a kajicnost otcem izraelských králů. Člověk může být velký díky svému nadání, ale větší je ten, kdo dokáže růst a měnit se – to je síla pokání, která začíná Judovým příběhem... A to může být příběh i nás všech.

Rozumím vizím papeže Františka

Vyučuje na dvou univerzitách, publikuje, slouží lidem coby kněz. Má smysl pro humor, jeho smích je pro něho charakteristický.

P. David Bouma, ač v jednom kole, se pro Adalbert na chvíli zastavil, aby se ohlédl na svůj životem.

77 Známe se už dlouhou řádku let a tykáme si, začnu tedy náš rozhovor neformální otázkou: „Davide, jak se máš?“

Děkuji za optání. Mám se, abych tak řekl, intenzivně... Mimochodem, nedávno jsem poslouchal podcast s názvem „Plný kecky“, který se týkal témat jako nevědomí, komunikace, hranice, všímavost a zaujala mě poznámka, jak důležité je „mít se“. Než člověk řekne, zda se má dobře nebo špatně, mohl by si jakýmsi „sebectím“ prověřit, jestli žije u sebe, sobě na blízku, nebo zdali se vlastně „nemá“, sám se sebou se mýjí... V právě zmiňovaném sérii rozhovorů někdo citoval osobu, která na otázku, „jak se máš?“, odpověděla „nějak se nemám“, „ztratil jsem se“. Odpovím v podobném duchu, ale pozitivně: Snažím se „mít se“ a je to zajímavá cesta.

77 To se hodně rychle dostáváme k tvému celoživotnímu zájmu, kterým je psychologie..

Mým primárním zájmem je určitě teologie a rád bych, abychom si povídali spíše o ní. Je ale pravdou, že když jsem byl po maturitě v roce 1989 ke svému vlastnímu překvapení přijat na jednooborovou psychologii na filozofickou fakultu v Olomouci, začalo se, jak nyní ve zpětném pohledu vidím, významné období mého života. Během čtyř semestrů v Olomouci jsem prožil sametovou revoluci, ochutnal studentský život, nechal se okouzlit psychologií, přesto však nasměroval

kormidlo svého života k teologii a do semináře.

77 Na teologii a tvou čerstvou knihu o Ježíšově vzkříšení jistě dojde, zůstaňme však ještě v minulosti. Jak vzpomínáš na své dětství a dospívání v reálném socialismu?

Předloni jsem slavil abrahámoviny, takže se vracím do těch let už s jistou nostalgií. Pocházím z velké rodiny a svým rodičům mám za co děkovat. Svých šest dětí zaměstnávali všelijakými hudebními nástroji, sporty a kroužky a například jejich rozhodnutí, abych jako dítě chodil na němčinu, se ukázalo jako směřodátným. Jestli by mě napadlo, když jsem se jako kluk loudával bez nadšení k „tetě“ Květě, což byla jazykově vybavená známá mé babičky, že jednou na univerzitě Gregoriana budu psát německy svou licenciátní práci či že budu členem etické komise pro otázky stáří se sídlem v německém Paderbornu atd. To už se ale trochu chlubím...

77 Řekni ještě něco o prostředí, ze kterého pocházíš?

Jsem rád za rodiče, kteří ještě žijí, i za to, že jim mohu být nablízku. Svým sourozencům bych se chtěl ve své začínající šesté životní dekádě věnovat podstatně víc. Mám v té věci špatné svědomí... A vlastně ještě jednu věc si rád připomenu! Byl jsem Husákovu dítě a do své plnoletosti jsem žil v normalizaci, socialismu a perestrojce, byly jsme jako děti docela šťastně

křesťansky socializovány. Na naší chalupě se střídaly prázdninové saleziánské „chaloupky“, jezdily jsme dlouhá léta na zakonspirovaně křesťanský tábor Radost do Orlických hor, potkávaly jsme u nás v kuchyni osobnosti z podzemní církve, jako byl třeba Jirka Škoda, kterému se říkalo „děda“, a mnoho dalšího. Když přemýšlím o svém dětství, mám řadu důvodů k vděčnosti. Vyrostl jsem v rodině, která měla svůj vnitřní řád, zároveň však zůstávala otevřená a aktivní; život můj i mých sourozenců byl dobře strukturován v prostoru a čase. Byly jsme městské děti, ale spoustu času přes rok a celé léto jsme trávily na horách a na venkově. Když se podívám na speciální strukturu svého současného života, vidím, že tento model do nemalé míry kopíruji: jsem rád ve městě, rád však město opouštím. A také si z dob komunismu odnáším zkušenost s církví, která se sice z nemalé části musí skrývat, ale je blízka lidem, neklerikální, odvážná, inkluzivní a tvořivá. V tomto ohledu, myslím si, rozumím vizím papeže Františka.

77 Kdy tě napadlo, že budeš knězem?

Na zmíněném táboře Radost na samotě „Amerika“ nad Kláštercem nad Orlicí, kam jsme se sestrou mnoho let během roku na víkendy a hlavně o prázdninách jezdili, jsem se jako chlapec pravidelně potkával s několika kněžími z podzemní církve. Jmenovitě se jednalo o Františka Fraňu, řečeného Tišek, později byli vysvěceni i Josef Suchár, dnes farář v Neratově, a Martin Holík, toho času ředitel rádia

(S přáteli z Německa, Itálie a Rumunska

(Neefektivnější je práce v malých skupinkách

Proglas. Tišek, hlava celého společenství, ovlivňoval skupinu mých vrstevníků směrem ke kněžství a někdy na nás docela tlačil. Dařilo se mi být při rozhovorech s ním autentický a na rozdíl od občasných proklamací mých klukovských kamarádů, jsem se v té věci, k Tiškovu zklamání, nikdy pozitivně nevyjádřil. Otázka se pak objevila až při studiu na filozofické fakultě v úplně jiném kontextu. Studium lidského prožívání a chování mě stále znovu a znovu navádělo k otázkám po smyslu lidské existence, stvoření člověka a Božích možnostech působení ve světě a v dějinách. Otevřenost k variantě nechat za sebou poutavý obor, na který tehdy nebylo

vůbec jednoduché se dostat, a opustit příjemné vysokoškolské prostředí, se zrodila právě v hutné intelektuální a niterné atmosféře let 1990 a 1991. Další bych si už rád nechal pro sebe, jen zmíním, že rozhodující impuls, abych odešel do teologického konviktu do Litoměřic a začal se připravovat na studium teologie a pobyt v semináři, přišel v podobě duchovního zážitku. Rozloučil jsem se tedy s učiteli, spolužačkami a spolužáky v Olomouci a zamířil do „nuláku“, do jazykové přípravy v Teologickém konviktu v Litoměřicích.

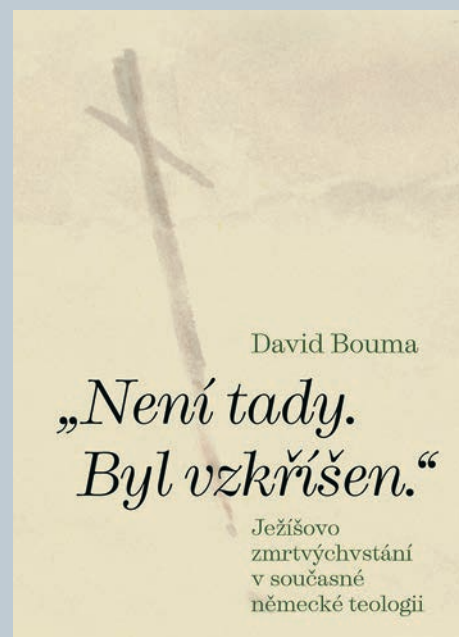
” Jak vzpomínáš na svou formaci v devadesátých letech?

Společensky divoké „devadesátky“ jsem strávil většinou v semináři: po litoměřickém konviktu s nezapomenutelnou atmosférou následovalo pět let v Praze a po jáhenském svěcení v roce 1997 jsem se na dva roky znovu vrátil do Litoměřic jako prefekt Teologického konviktu. Dohromady tedy dlouhých osm let ve vysoké mentální koncentraci a v poněkud umělém světě církevních formáčních zařízení. Zejména na tři litoměřické roky však vzpomínám rád, vždyť krom nádherného Středohoří tam byla vždy prima parta kolem rektora Františka Koutného. Užili jsme legraci i velmi obohacující chvíle v atmosféře domu,

(Knižní tipy

David Bouma: „Není tady. Byl vzkříšen.“ Ježíšovo zmrtnýchvstání v současné německé teologii

Kniha se zaměřuje na teologii německého jazykového prostoru a věnuje se problematice velikonoční víry u čtyř vybraných současných autorů. Hansjürgen Verweyen, Hans Kessler, Joseph Ratzinger a Klaus Berger představují odlišné styly teologické práce, což se promítá i do jejich pojetí Ježíšova vzkříšení. Chceme představit, jak vybraní autoři velikonoční tematiku uchopují a jak ji rozvíjejí včetně některých antropologických a eschatologických souvislostí. Pokusíme se identifikovat biblické, fundamentálněteologické a systematické aspekty Ježíšova zmrtnýchvstání u těchto čtyř výrazně profilovaných osobností pokoncilní teologie a jejich návrhy necháme mezi sebou kriticky a dialogicky komunikovat. Jednou z ambicí našeho snažení bude rovněž naznačit souvislost mezi metodou našich autorů a příslušným konceptem Ježíšova vzkříšení. Hlavním cílem této práce je přiblížit se tajemství Ježíšova zmrtnýchvstání, tak jak je nalézáme v současné teologické diskusi, přivlastnit si vše přínosné a nabídnout české teologické komunitě k další reflexi.

◀ Věda a víra: vědecká knihovna a katedrála Svatého Ducha

◀ S bolzanským biskupem Ivo Muserem a kolegou Christophem

jehož duši byly řádové sestřičky. Zejména pro hradecké a pardubické čtenáře nebude bez zajímavosti, že tehdejším vicerektorem v litoměřickém konviktu byl P. Antonín Forbelský, se kterým po jeho ustanovení na Pražské Předměstí v Hradci Králové v létě 2022 mohu opět spolupracovat, a nesmírně mě těší, jak přirozeně navázal na empatii, nadhled a respekt ke spolupracovníkům, který přinesl „na Pražské“ jeho předchůdce pan farář Zdeněk Novák.

?? Vraťme se však ještě na konec devadesátých let. Kdy a kam jsi zamířil do pastorece?

Na kněze mě vysvětil v roce 1998 pan biskup Otčenášek a pak jsem – jak bylo před chvílí zmíněno – ještě další rok sloužil jako prefekt v litoměřickém konviktu. Následovala dvouletá mise v Jičíně, což bylo období zvláštní. Na jedné straně těžký čas s panem vikářem Němcem pod společnou farní střechou, na straně druhé období, ve kterém jsem začal postupně chápat církevní, společenskou i osobní realitu mimo poněkud skleníkové podmínky církevních formačních zařízení. Na konci své první kaplanské „štace“ jsem byl už opravdu unavený generační, mentální a komunikační mimoběžností našeho malého farního „týmu“, že když

jsem pak v létě před nástupem na církevní gymnázium do Kutné Hory odjel jako každý rok na letní tábor, tak jsem tam víceméně nemocný celý čas proležel, značně emocionálně i fyzicky vyčerpán. Chut do života se mi pak vrátila, když jsme se na kutnohorské faře potkali s Martinem Lanži, nynějším již zasloužilým broumovským farářem, který stejně jako já na konci léta 2001 začínal své působení v tomto nádherném středověkém městě. Jako předznamenání věcí příštích se pak ukázaly příležitosti, jež jsem dostal jako učitel a spirituál církevního gymnázia svatě Voršily právě v Kutné Hoře.

?? Tady někde tedy začíná učitelské vlákno v tvém dalším životě?

Ano, je to tak. Nechci biografické položky tohoto rozhovoru neúnosně nafukovat, jen zmíním, že na gymnázium jsem se cítil díky kolegům a studentům jako ryba ve vodě a začala ve mně klíčit touha po dalších studiích. Zhruba po půldruhém roce jsem se s touto myšlenkou svěřil tehdejšímu hradeckému biskupovi Dominiku Dukovi a pak už šlo vše rychle. 11. srpna 2003 mě před kutnohorskou farou naložil do svého audi drahý přítel, tehdy pasovský farář, Joseph Bader a zamířili jsme na jih, nejdříve na dovolenou v Jižním Tyrolsku a pak dál do Itálie. V Římě jsem pak zůstal dlouhé čtyři roky: na Gregoriáně získal licenciát z teologie za svou práci o velikonočních vizích a zahájil doktorát, který jsem věnoval svému příteli, heidelberskému exegetovi Klausu Bergerovi.

Z recenzí na knihu „Není tady. Byl vzkříšen.“

„Text dosvědčuje komplexnost teologickopedagogického profilu autora, představuje neodškriepitelný prínos pre súčasnú teológiu v priestore presahujúcom hranice domáceho prostredia a zároveň znamená prísľub jeho ďalšej originálnej vedeckej práce.“

doc. ThDr. Lubomír Hlad, PhD. Univerzita Konštantína Filozofa, Nitra

„Je třeba ocenit odvahu autora, se kterou se zhostil tohoto tématu, a to s ohledem na komplexní charakter materiálního a formálního předmětu zkoumané problematiky a na inovativnost tématu...“

ks. prof. dr hab. Andrzej Anderwald, Opole

„Najväčším prínosom predloženej práce je jasná metodológia, precíznosť pri prechode z historického skúmania do teológie a následné vyvodenie teologických dôsledkov.“

Libor Marek, S.T.D., S.S.L. Sacred Heart Major Seminary, Detroit

77 Doktorát jsi však dodělával v Čechách.

V roce 2007 jsem se vrátil do Čech a vystřídal na pozici spirituála biskupského gymnázia v Hradci Králové Vojtu Brože. Ten se na své místo pak po dvou letech v Římě vrátil a já už byl plně k dispozici pro akademické úkoly. Zapojil jsem se do týmu Tomáše Petrálka na hradecké univerzitě a začal vyučovat též fundamentální teologii v Praze. Mezi Prahou a Hradcem zůstávám rozkročen dodnes, byť doktorskou práci, na kterou se ptáš, jsem obhajoval na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci. Mám trošku dojem, že se můj život pohybuje v jakýchsi spirálkách a že se na mnoha liniích vracím na „místo činu“. Tak jako jsem se vracel do Litoměřic, tak i do Olomouce a nakonec i na Katolickou teologickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Kulisy měst a institucí se měnily jen pozvolna, zásadně se proměňovaly mé role. Z chovance vychovatelem, ze studenta psychologie kvalifikovaným teologem, z vyučovaného učitelem...

77 Jací jsou dnešní studenti?

To je těžká otázka. Nevím, jestli jsou dnešní studenti jiní, rozhodně je ale situace jiná. Před těmi více než třiceti lety

studoval na vysoké škole přibližně každý desátý, dnes však nastupuje na vysokou školu více než polovina populačního ročníku. Proměnil se styl práce. Je to práce radostná, byť mnohdy vysilující. Mnoho radosti mi přináší vyučování na bakalářském programu Náboženská výchova, který probíhá o sobotách na hradecké univerzitě, konkrétně v budově pedagogické fakulty, a kde se každoročně schází zajímavá studentská skupina. Tvoří ji úplně mladí absolventi středních škol, ale též lidé, kteří maturovali před desítkami let; přicházejí vzorově socializovaní katolíci, a s nimi lidé hledající. Zkrátka a dobře: pestrý mix mužů a žen, mladých i zralejších, věřících i nevěřících. Cesta za bakalářským titulem je pro mnohé namáhavá, jiní, kteří jsou již doktoři, inženýři a magistři většinou studují s lehkostí a pomáhají ostatním a jsou tahouny skupiny.

77 Učíš řadu předmětů, jaké jsou tvé oblíbené?

Mou hlavní specializací je fundamentální teologie, tedy disciplína, která hledá odpovědi na mnoho otázek, které se týkají věrohodnosti křesťanství, smysluplnosti křesťanské víry a kredibility církve. V této disciplíně jsem specialistou, jí jsem věnoval svůj římský postgraduál, následný

doktorát a rovněž habilitační práci. Neřeknu, že je to předmět, který má u studentů nejlepší ohlas. Když jste v něčem opravdu zanořen, pak se můžete studentům poněkud vzdálit. Paradoxně nejlepší zpětnou vazbu mám u psychologických předmětů, které v posledních letech hojně přednáším a hlavně vedu semináře, ať je to psychologie náboženství, kurz o sektách, kultech a manipulaci či sociálně psychologický výcvik. Zejména v posledně zmíněném se dostávám se studentkami a studenty na katedře Kulturních a náboženských studií, jak na denním tak kombinovaném studiu hodně nablízko. A tu mě vlastně napadá dobrá odpověď na tvou předchozí otázku, jací jsou dnešní studenti. Myslím, že jsou někdy až brutálně upřímní a autentičtí, nebojí se mluvit o svých emocích, zraněních a touhách. Svůj svět včetně bytostných otázek či dokonce psychických potíží neskrývají a nebojí si říci o pomoc.

77 Dalo by se nějak stručně zobecnit, jak se k sobě vlastně má církev a univerzita?

Děkuji za otázku, ačkoliv odpověď jen naznačím. Pokud by chtěl někdo ze čtenářek a čtenářů víc, pak hluboké vhledy najde v textech svatého Johna Henryho Newmana, nedávno zemřelého papeže

Radost z nové knihy *Není tady*. Byl vzkříšen.

S rodiči a příbuznými

Benedikta, vzpomeňme jen na jeho řezenskou přednášku z roku 2006, a mnoha dalších. Už Nový zákon je v té věci jednoznačný: Pavel se snaží mluvit na Areopágu v Aténách – přinést evangelium na místo světské vzdělanosti; dále třeba list Timotejovi zdůrazňuje, že kněz, který učí, si zaslouží dvojnásobné uznání a odměnu, a tak bychom mohli pokračovat hodně dlouho. Když se třeba letmo podíváme do konstituce o církvi *Lumen gentium*, pak se tu říká, že primární odpovědností biskupa je učit a teprve poté se zmiňuje pastore a slavení svátostí. Je skvělé, že naše diecéze má v tomto smyslu zavedenou tradici a že hradečtí biskupové včetně pana biskupa Jana nás podporují. Jinak tvá otázka samozřejmě míří do velkého rámce vztahu víry a rozumu, respektive milosti a přirozenosti, ale to by bylo na jiný rozhovor.

☛ Musíme však už rychle k tvému poslednímu spisovatelskému počínu, kterým je monografie o zmrtvýchvstání Ježíše z Nazareta. Představ nám ji stručně.

Především musím říci, že nebýt jinak v mnoha oblastech neblahé pandemie covidu, tato kniha, která je i mou habilitační prací, by asi nevznikla. Právě všelijaké protipandemické uzávěry mi

poskytly dostatek klidu v mém tuskulu a možnost dostat se do potřebné koncentrace a pracovního rytmu. Tolik k podmínkám vzniku. V knize se věnuji, jak už jsi v otázce prozradil, Ježíšovu vzkříšení, tak jak se diskutuje v současném německém jazykovém prostoru. Vybral jsem čtyři významné německé teology včetně všem známého Josepha Ratzingera/Benedikta XVI. a z celku jejich často obřích publikačních počínů „vypreparoval“ a analyzoval ty části, ve kterých se věnují právě velikonoční problematice. Jinými slovy identifikoval jsem, jak Ježíšovu vzkříšení rozumí, jak ho zdůvodňují a jak jej zasazují do celku teologie. Nechci čtenáře přetěžovat, určitě však nepřekvapím tvrzením, že tzv. velikonoční problematika je velmi komplexní s masivními přesahy do antropologie a eschatologie. Nejzazším horizontem všech často velmi složitých úvah je pojetí času a prostoru, takže témata, která mě až drtivě přesahovala. Přesto si myslím, že se kniha povedla, dostal jsem na ni tři pozitivní recenze z USA, Slovenska a Polska a rád bych se k tajemství Ježíšova vzkříšení hodně brzy vrátil jak odborně, tak popularizačně.

☛ V poslední otázce ti nechám volný prostor, abys ty, kteří dočetli až sem, nějak potěšil či povzbudil.

Především chci poděkovat za pozvání k tomuto rozhovoru, snad není svým osobním tónem příliš úporný. V každém případě jsem rád, že mohu do diecézního časopisu příležitostně přispívat. Dokonce uvažuji o tom, že sérii *Úvahy nad krédem*, která vycházela v Adalbertu v minulém a předminulém roce, dopracuji a zkusím vydat jako malý sešitek, který by se případně mohl rozdávat při přípravách na křest či jiné svátosti. A nějaké povzbuzení? Vzhledem k ročnímu období a času podávání přihlášek na vysoké školy rozhodně agituji pro přihlášku na vysokou školu, nejlépe na Katedru kulturních a náboženských studií na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové. Nabídka je lákavá, můžete studovat transkulturní komunikaci, což je obor o člověku, který ač zanořen do přírody a kultury, se v nich zcela neztrácí a nevyčerpává, ale zůstává tajemstvím, které lze studovat filozoficky, eticky a religionisticky. Jak už jsme zmiňovali výše, nabízíme také neméně atraktivní studium baka-lářské teologie spojené se specializací v pedagogice pod názvem *Náboženská výchova*. Nakonec v čase internetových vyhledávačů si zájemce další informace opatří snadno a rychle sám.

Pavel J. Sršeň)

☛ Se zakladatelkou projektu Dekacert profesorkou Elisabeht Jünemann v Bratislavě

☛ Zasedání pastorační rady farnosti Pražské Předměstí, Kukleny, Plotičtětě a Stěžery

(**Knižní tipy**

Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

Tadeusz Rućinski

Ježíši – proč?!

My děti na křížové cestě

Převyprávěná křížová cesta očima dětí, které se na ní mohly s Ježíšem opravdu potkat. Prohlíželi jste si jednotlivé obrazy křížové cesty? A všimli jste si, že na těch obrazech není jediné dítě? Že by tam žádné nebylo? To není možné. Děti byly Kristu blízko – možná blíže než dospělí. *Brož., 40 s., 169 Kč*

Geoffrey Waugh (ed.)

Víra královny Alžběty II.

Sbírka nejpoutavějších výroků královny Alžběty II. o víře čerpá z jejich každoročních vánočních poselství i z velikonočního poselství o covidové uzávěře v roce 2020. „*Jádrem křesťanské víry je odpuštění, které dokáže uzdravit rozvrácené rodiny, obnovit přátelství a usmířit rozdělená společenství,*“ zdůrazňuje královna Alžběta II. *Brož., 144 s., 219 Kč*

(**Studium**

Možnost tříletého bakalářského studia s teologickým zaměřením v Hradci Králové

Upozorňujeme na možnost přihlášení k bakalářskému kombinovanému (tzv. dálkovému) studiu s teologickým zaměřením, které již před 19 lety připravila v součinnosti s Biskupstvím královéhradeckým Pedagogická fakulta Univerzity Hradec Králové. Přímo v Hradci Králové tak lze o sobotách (cca desetkrát za semestr) studovat v programu **Náboženská výchova**.

Studium programu nabízí nejen základní vysokoškolské vzdělání v katolické teologii, ale doplňuje ho i pedagogicko-psychologickou přípravou. Studium programu je proto **vhodné pro katechety i pro ostatní spolupracovníky při farních i dalších pastoračních aktivitách**. Výuku hlavních teologických předmětů zajišťují duchovní Královéhradecké diecéze.

Navazující studium

Pro zájemce o studium bakalářského programu je též důležité, že po jeho absolvování se jim nabízí možnost **navazujícího magisterského studia** na Katolické teologické fakultě UK v Praze, Cyrilometodějské teologické fakultě UP v Olomouci i na dalších teologických fakultách.

Přihlášky

Přihlášku k bakalářskému studiu je možné podávat **do konce března 2023** prostřednictvím internetových stránek Pedagogické fakulty UHK. Informace o přijímací zkoušce i odkaz na elektronickou přihlášku jsou dostupné na: <https://www.uhk.cz/cs/pedagogicka-fakulta/prijimaci-zkousky/studijni-programy/nabozenska-vychova-2>.

Přijímací zkouška

Přijímací zkouška proběhne **v květnu či červnu 2023** ve formě pohovoru, který bude zaměřen na otázky související s motivací ke studiu, s představami o náplni teologického studia a s dalšími předpoklady, ke kterým lze počítat i aktivní zapojení do života farnosti. Doporučujeme uchazečům, aby si k vlastnímu přijímacímu pohovoru s sebou opatřili doporučení ke studiu od duchovního správce.

Pozornosti zájemců o prezenční i kombinované studium s etickou, religionistickou, filozofickou, kulturně-antropologickou a pedagogicko-psychologickou náplní doporučujeme studijní program **Transkulturní komunikace**.

Další informace

Další informace týkající náplně studia či přijímací zkoušky rád poskytne garant studijního programu doc. Jan Hojda, Th.D. (tel. 777 118 587; e-mail: jan.hojda@uhk.cz).

☛ Komerční prostory v přízemí budovy nabízejí atraktivní půdorysnou plochu 635,7 a 892 metrů čtvereční plochy, se vstupem z Křížkové ulice, ale také ze strany parku. Foto: archiv Karlín Group

Projekt „Dva Domy“ v Karlíně

Biskupství královéhradecké se svým významným developerským partnerem společností Karlín Group po necelých dvou letech výstavby úspěšně zkolaudovali multifunkční objekt v Křížkové ulici v pražském Karlíně.

Projekt Dva Domy zahrnuje 10 000 m² rezidenčních a komerčních prostor. Všech 112 interiérově zajímavých bytů je již prodáno. Aktuálně jsou v přízemí domu k pronájmu či prodeji dva velkorysý komerční prostory. Tvář projektu navrhlo uznávané slovinské studio Bevk Perović Arhitekti a výstavbu zajistila společnost Průmstav.

„Tvoříme vždy domy, které musí do lokality zapadat, dotvářet její tvář a ideálně ji obohatit na dlouhou dobu i svou funkcí. Právě proto vždy pečlivě zvažujeme návrhy architektů českých i zahraničních. Slovinský architekt Vasa J. Perović se stal absolutním vítězem. Jeho návrh elegantního a nadčasového domu, jenž se vlastně skládá ze dvou domů s dvěma rozlišnými uličními fasádami směrem do Křížkové ulice, perfektně využil proluku a přirozeně navázal na okolní výstavbu,“ vysvětlil Serge Boreinstein, prezident Karlín Group. Dva Domy výstavbou

dokončily rezidenční blok a zelený vnitroblok získal dokonalou intimnost malého veřejného parku uvnitř celého bloku, který je jednou z drobných, a ne ještě každým objevených ozdob Karlína.

„Dva Domy jsou prvním projektem společnosti Karlín Group, do kterého jako hlavní investor vstoupila katolická církev. Na straně církve se na přípravě projektu kromě pracovníků biskupství rovněž účastnili externí odborníci. Biskupství královéhradecké je dlouhodobým investorem, který klade důraz na etický charakter investic. Proto je tento projekt vhodnou součástí investiční strategie biskupství“, řekl k úspěšnému projektu diecézní ekonom Pavel Rathouský.

Pavel J. Sršeň)

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Kateřina Lachmanová

9 dní ruku v ruce s Terezií z Lisieux

Devítidenní rozjímání nad texty sv. Terezie z Lisieux, nejmladší učitelky církve. Svátá Terezie z Lisieux (1873–1897) nás učí žít a přimlouvat se s velkou důvěrou, jako děti nebeského Otce, který je mocný a svrchovaný, ale i milosrdný a až marnotratně štědrý: „... všechno, co mám, je tvé“ (Lk 15,31). Na její přimluvu můžeme očekávat mohutný déšť milostí. Brož., 56 s., 95 Kč

Mychajlo Ivanjak

Křížová cesta nejen za Ukrajinu

Křížová cesta za ukončení válečného konfliktu (nejen) na Ukrajině. Kvůli válce mnozí trpí... Lidé zbytečně umírají, miliony jich musely opustit své domovy. Vydejme se na tuto křížovou cestu spolu s nimi, a hlavně spolu s Kristem, který ji pro nás již vítězně prošel. Brož., 56 s., 75 Kč

Vzpomínka na vikáře Norberta Josefa Zemana

Je tomu už deset let. První březnovou sobotu roku 2013 se Broumov loučil s emeritním náchodským vikářem, dlouholetým správcem broumovské římsko-katolické farnosti a benediktinského kláštera P. Norbertem Josefem Zemanem, OPraem. Poznala jsem ho na počátku 90. let minulého století. Společně s opatem želivským Bohumilem Vítem Tajovským a proboštem poděbradským Františkem Lukešem byl mým učitelem, když jsem se začínala věnovat církevní publicistice.

S láskou a vděčností dodnes vzpomínám na naše setkání na broumovské faře. Panoramatu Broumova vévodí barokní klášter s kostelem sv. Vojtěcha. Fara je na druhé straně historického centra, v těsném sousedství děkanského kostela sv. Petra a Pavla. Tam jsme natáčeli promluvy, které Český rozhlas Hradec Králové vysílal pod názvem Slovo na neděli. Následovalo potom většinou posezení v Růžovém dvoře v areálu kláštera. Tam pan vikář vzpomínal a vyprávěl.

Často o rodném Dušejově na Vysočině. Dušejov náležel do roku 1468 klášteru želivskému a potom různým majitelům panství Větrný Jeníkov. Jeho oblíbenou vzpomínkou bylo Boží Tělo. Liturgický průvod, kněz nesoucí Svátost oltářní, nad ním „nebesa“ v podobě baldachýnu na čtyřech žerdích. Jeden ze čtyř venkovních oltářů, u nichž se průvod zastavil a konala se krátká pobožnost, býval před jeho rodným domem. A v roce 2001 se v Dušejově vyskytl první případ BSE v Česku, dodával s úsměvem.

Křemešník, výrazný vrch kousek od Pelhřimova, napsal další důležitou kapitolu do života N. J. Zemana. Významné poutní místo s kostelem Nejsvětější Trojice bylo v roce 1971 svědkem jeho primice. Předtím, ještě jako student Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty

☞ Kostel Nejsvětější Trojice v Křemešníku, kde P. Norbert Josef Zeman měl v roce 1971 primici

v Litoměřicích, se poprvé setkal se svým biskupem. Když se v roce 1968 mohl Karel Otčenášek vrátit, byt jako prostý farář, do duchovenské služby, čekalo ho po jeho prvním působení v severočeských Trmicích umístění v Plotíštích nad Labem.

„Bylo to o Velikonocích 1971,“ vzpomínal v roce 2005 v rozhlasovém pořadu, vysílaném k 55. výročí biskupského svěcení Karla Otčenáška, N. J. Zeman. Jako jáhnové, studenti pátého ročníku bohoslovecké fakulty, jsme byli nadírgováni do Hradce Králové jako asistence při velikonočních bohoslužbách. Na Bílou sobotu odpoledne jsme se domluvili, že navštívíme v blízkých Plotíštích otce biskupa Karla. Až později jsem si

uvědomil, jaká to byla netaktnost, že jsme tuto návštěvu konali na Bílou sobotu odpoledne, kdy většina kněží má mnoho práce s přípravami velikonočních bohoslužeb. Pan biskup nás přijal velice vlídně, nedal na sobě znát žádné rozmrzení a po chvíli všeobecného rozhovoru nás vyzval, abychom s ním vyšli na farní zahradu. Tam jsme se dost dlouhou dobu procházeli a bavili se o všem možném. Až později jsem pochopil, jak to bylo moudré, protože pan biskup byl přesvědčen, že měl dokonale zamontované odposlouchávací zařízení ve své kanceláři i ve svém bytě, takže otevřený rozhovor skutečně byl nejvhodnější na farní zahradě.

☞ **Jak se choval k mladým, zeptala jsem se tenkrát...**

„Měl vřelý a otcovský vztah zvláště k mladým kněžím, ale můžu říci, že také ke kléru své diecéze a vůbec kněžím všeobecně, ať už pocházeli odkudkoliv,“ odpověděl a pokračoval. Připomínám si rád naše setkání, která pak byla častější, když jsem nastoupil jako novokněz v roce 1971 v létě do Hradce Králové. Jako kaplan (farní vikář) jsem působil na Pražském Předměstí a jako administrátor v příměstských farnostech Probluz a Vše-stary. Stal jsem se tak vlastně sousedem otce Karla. Samozřejmě, že jsme se velice

1988 První svatě přijímání

často stýkali a navštěvovali. Otec biskup jezdil k nám na Pražské Předměstí, při jakékoliv příležitosti jsme jezdili také my do Plotišť, a bylo to vždycky velmi pozvuzující a pěkné.

Vzpomínám, bylo to v létě v roce 1973, krátce před tím, než byl znovu vyhoštěn do pohraničních Trmic. Tehdy se v Broumově konala primice, na kterou byl pan biskup pozván. Jeho obětavá řidička profesorka Marcela Němečková právě v ten den nemohla jet, a tak mě požádala, zdali bych službu biskupského řidiče nevykonával já. Samozřejmě, že jsem přivolil. Jezdil jsem v té době s maličkým fiátkem 600, do Broumova jsme ale jeli velkým osobním autem. Tam byla slavnost, poté oběd v dnešním klášterním refektáři. Ještě tam byly řeholní sestry, které všechno připravovaly. Po obědě jsme se rozloučili a vydali se zpátky do Hradce Králové. Tenkrát ve mně ta návštěva Broumova nezanechala žádný mimořádný dojem. Samozřejmě, že jsem byl okouzlen krásou barokního klášterního kostela. Avšak jakási tíseň spadla z mého srdce až za Náchodem ve Vysokově, kdy se zase před námi otevřela úrodná polabská kotlina. Ale Bůh měl se mnou svoje plány, a tak mě znovu zavedl na Broumovsko. Tehdy jsem, kupodivu, krajinu, která se na dlouhé roky stala mým domovem, ohodnotil příznivěji. Když jsem uviděl hory zalité sluncem a celou malebnost toho kraje, tak jsem prohlásil, a prohlašuji to dodnes: vždyť je tady docela hezky.

1992 Biřmování, Broumov

„Byla to absurdní doba. Diecéze měla biskupa, ale ten nemohl svůj úřad vykonávat, takže byl jen prostým knězem. A trvalo ještě dlouho, než ... řečeno slovy Jana Nerudy ... čas oponou trhnul a změněn svět.

„Celou tu dlouhou dobu, kdy diecéze byla řízena kapitulními vikáři, jsme prožívali v jakési rezignaci,“ vzpomínal po letech N. J. Zeman. Smířili jsme se s danou situací, i když někdy velmi těžko, zvláště za posledního kapitulního vikáře dr. Karla Jonáše. Jeho předchůdce Václav Javůrek byl člověk ušlechtilý, říkalo se o něm, že to je nejlepší kapitulní vikář v Čechách, ale v roce 1969 abdikoval. Služba pod Jonášem byla někdy docela trpká. Ovšem ... všeho do času, Pán Bůh na věky. Všechno jednou skončilo. Dr. Karel Jonáš, byť nerad, se musel stáhnout do ústraní, jeho moc v diecézi už neexistovala. Karel Otčenášek se podruhé, teď už definitivně, vrátil z Trmic.

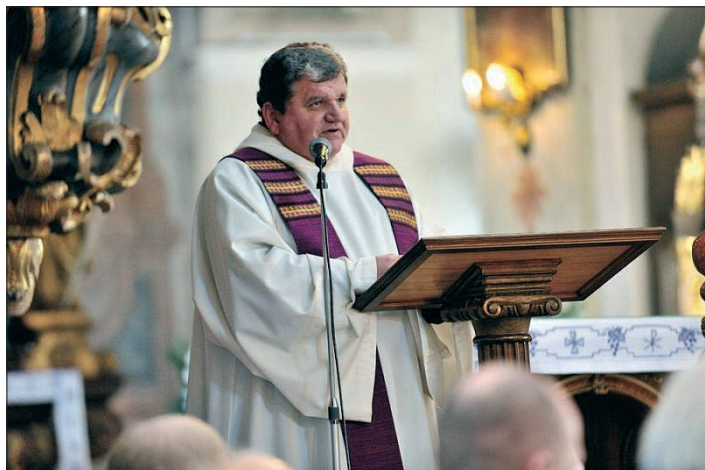
„Půlnoční mše svatá v roce 1989 byla první veřejná bohoslužba Karla Otčenáška po jeho návratu do rodné diecéze, byl jsem jí v katedrále sv. Ducha přítomen,“ pokračoval ve svých vzpomínkách N. J. Zeman. Pak hned v lednu začala řada setkání s otcem biskupem, která vyvrcholila slavnostní intronizací 27. ledna 1990. Konala se za účasti mnoha významných hostů. Samozřejmě jsme z Broumova také jeli, mám z té doby mnoho pěkných snímků, a hlavně mám z toho dne nezapomenutelné zážitky. Stále mi vířila v hlavě biblická myšlenka, citát z Písma

svatého: Bůh se pyšným protiví a pokorným dává svou milost. Byli jsme šťastní.

„A to nikdo netušil, že nebude dlouho trvat a do Hradce Králové přijede dnes svatořečený Jan Pavel II. Papež, který římskokatolickou církev převedl do třetího tisíciletí.

„Byli jsme na náměstí s otcem Václavem Hegrem, byl v té době farářem v České Skalici, a s ostatními spolubratry hned v první řadě. Museli jsme samozřejmě nějakou dobu čekat. Byli jsme vybaveni pláštěnkou, protože zprvu ráno bylo deštivé počasí, ale pak se vyjasnilo a zážitek z papežské mše a zcela zaplněného náměstí je nezapomenutelný. Historická chvíle, která se nebude opakovat. Zážitek, na který se nezapomene po celý život. Teď se musíme přičinit, napadlo mě tenkrát, aby ta radost v nás, v našem srdci, v naší duši trvala hodně dlouho. Jan Pavel II. nás nesmírně povzbudil k veliké naději při pohledu do dalšího tisíciletí. Z jeho projevu prýštila taková posila a takový optimismus, že si myslím, že to překoná všechny naše skepse, chmury a pochybnosti o budoucnosti naší společnosti a našeho národa,“ řekl mně tenkrát v rozhlasovém rozhovoru v té době už náchodský vikář N. J. Zeman. *„Kdo neprožil, neuvěří. Kdo prožil, nezapomene.“*

„Spolupráce s Českým rozhlasem Hradec Králové začala hned na počátku 90. let minulého století. Pan vikář byl jedním z prvních autorů promluv Slovo na neděli. Vzápětí se v našich dlouhých

☛ Pohřeb P. Zemana: arcipat břevnovský Prokop Siostrzonek

☛ Pohřeb P. Zemana: biskupové Jan Vokál a Václav Malý

rozhovorech o českém baroku na Broumovsku začal rodit unikátní seriál o kostelích ze stavební huti otce a syna Dientzenhoferů. K tématu jsme se pak ještě jednou vrátili po deseti letech, to už mnohé barokní skvosty církevní architektury „vstaly z popela“.

Matouš Sobek z Bílenberka. Se jménem prvního královéhradeckého biskupa jsem se poprvé setkala v roce 1994. Bylo to někdy na přelomu zimy a jara, když mně N. J. Zeman dal vědět, že v kryptě opatského kostela sv. Vojtěcha v Broumově se našly četné ostatky, s největší pravděpodobností také Sobkovy. Že přijede profesor Emanuel Vlček, kapacita v evropské paleoantropologii, mediálně v té době známý identifikací pozůstatků Karla Hynka Máchy. Ten autenticitu vzácného nálezu potvrdil. Nezapomenu na slavnostní chvíle, kdy byly ostatky Matouše Sobka, rodáka z Rajhradu, ukládány k poslednímu odpočinku v klášteře, jehož byl převorem. Za přítomnosti kardinála Miloslava Vlka, arcipata břevnovského Anastáze Opaska a biskupa královéhradeckého Karla Otčenáška byly jeho kosterní ostatky uloženy v novém sarkofágu, krytém původním barokním kenotafem, v severní boční kapli sv. Rodiny opatského kostela sv. Vojtěcha.

Pět let potom pastorační asistent Přemysl Sochor a vikář N. J. Zeman objevili nad kaplí sv. Kříže v klášterním kostele sv. Vojtěcha v dřevěné schránce za zlaceným štukovým věncem s nápisem Sancta

Sindon kopii Turínského plátna. Po rozvinutí pruhu látky, který se rozměry prakticky shoduje s originálem, se objevila latinsky psaná autentika, tedy průvodní listina. Z ní vyplývalo, že plátno v roce 1651 daroval turínský arcibiskup Julius Caesar Bergiria opatovi u sv. Mikuláše na Starém Městě pražském, pozdějšímu pražskému arcibiskupovi Matoušovi Ferdinandovi Sobkovi z Bílenberka. Ten jí ještě za svého života daroval broumovskému klášteři.

☛ Od roku 1982 působil N. J. Zeman ve farnosti Ruprechtice. Jeho umístění na česko-polské pomezí předcházelo trestní stíhání pro maření státního dozoru nad církvemi v letech 1979–1980. Od roku 1985 byl i administrátorem farností Broumov, Heřmánkovice, Martínkovice a Šonov. Od roku 1990 až do roku 2007 zastával službu vikáře vikariátu Náchod.

Ruprechtice jsem v jeho doprovodu několikrát navštívila. Kostel sv. Jakuba Většího, stojící na návrší uprostřed hřbitova, byl ještě výmluvným svědectvím minulosti. Podle dochovaných pramenů byla jeho stavba zahájena položením základního kamene 18. srpna roku 1720. Autorem projektu kostela byl Kryštof Dientzenhofer. Když v roce 1723 zemřel, zanechal po sobě rozestavěný kostel, který po něm o rok později dokončil a upravil jeho syn. Ruprechtický kostel prošel v uplynulých letech patrně největší rekonstrukcí, opravovaly se střecha, okna, fasáda, elektroinstalace

a částečně varhany. Proinvestovalo se 18 mil. Kč.

Pamatuju se na radost, se kterou mně pan vikář v roce 1998 ukazoval nový oltářní obraz sv. Jakuba Většího. Jeho autorem je malíř a grafik Vjačeslav Iljašenko. Rodák z Kyjeva využil v roce 1992 jako potomek volyňských Čechů možnosti přesídlit s rodinou do České republiky.

V těsném sousedství kostela stojí fara s vyobrazením znaku břevnovsko-broumovského opatství nad vchodem. Tam se N. J. Zeman chystal na penzi. Vášnivý čtenář se těšil, jak bude v tichu pod Ruprechtickým Špičákem číst a rozjímat. Měl neuvěřitelnou, až encyklopedickou paměť. Nepamatuji, že by mívál během našich setkání u rozhlasového mikrofonu nějaké poznámky v ruce, všechno nosil v hlavě.

Ve vzpomínkách znovu stojím u kostela Všech svatých v Heřmánkovicích. Byl krásný červnový den. Mírné návrší uprostřed hřbitova nad vesnicí, na kterém kostel stojí, zalévá letní slunce. Pan vikář vypráví o historii kostela, jehož stavbu podobně jako řadu dalších inicioval opat Otmar Zinke. A pak otočí naši pozornost k opodál stojící původní barokní faře. „V roce 1810 se v ní narodil Celestýn František Opitz, člen řádu Milosrdných bratří. Jako první v Evropě operoval v narkóze, stalo se tak v únoru 1847 v pražské nemocnici Na Františku.“ Fascinovaně naslouchám. Kolem ticho, ptačí zpěv a nad námi blankytně modré nebe.

77 Poslední rozloučení s N. J. Zemanem se konalo v Broumově v sobotu 2. března 2013. Zádušní mši celebroidal královéhradecký biskup Jan Vokál. Hlavní řeč pronesl pomocný pražský biskup Václav Malý. Jako jeho dlouholetý přítel a spolužák z litoměřické bohoslovecké fakulty byl častým hostem v broumovském klášteře.

„Pamatuji, s jakým nadšením vstupoval do služby, plný humoru, jak se radoval s lidmi, především mladými,“ vzpomínal biskup Malý na počátky kněžské služby N. J. Zemana. Za několik let ho čekalo něco nepříjemného. Tehdejší mocní nebyli spokojeni s jeho působením, a proto na jejich nátlak musel Hradec Králové opustit a přišel do Ruprechtic.

Václavu Malému přirostl kraj za Broumovskými stěnami k srdci už v osmdesátých letech. Někdejší mluvčí Charty 77 přijel proto podpořit obyvatele Broumova brzy po listopadových událostech roku 1989. V klášterním kostele sv. Vojtěcha sloužil mši jako poděkování za dar svobody a za oběti komunistického režimu. Místní Občanské fórum ho pozvalo 10. ledna 1990 na velké setkání s občany v sále Střelnice. Tam vznikl nápad udělit mu čestné občanství města. Přijel ho převzít 1. května 1990, sloužil mši v děkanském kostele sv. Petra a Pavla a společně s tehdejším ministrem vnitra Richardem Sacherem vystoupil před zaplněným Mírovým náměstím. Jako dárek dostal

tehdy Václav Malý turistické boty na další toulky krajinou Broumovska.

77 Když v roce 1982 přišel Norbert Josef Zeman do Ruprechtic na své první farářské místo, určitě ve svých jedenácti letech netušil, že se doživotně spojuje s Broumovskem. V kraji osamělých skal a zapomenutých kostelů prožil tři desítky let. Poslední roky svého života v broumovském klášteře.

Pozdní podzim roku 1989 byl pro něho jako člověka na vrcholu sil velkou nadějí. Protektorátní dítě, které život začalo chápat v době už druhého z nechvalných režimů minulého století, došel v abrahamovském věku svého snu. Byl to moment, kdy i Církev, které zasvětil život, zažívala velké uznání. Od února 1948 ale nezchátraly jenom kostely. Svět se změnil. I tak se snažil udržet Církev nejenom novodobými mučedníky získané cenné renomé. Poutě do polských Vambeřic, průvody Božího těla, premonstrátský noviciát, Česko polské dny křesťanské kultury. Největším odkazem N. J. Zemana je ovšem zahájení obnovy unikátního architektonického souboru barokních kostelů v Broumově a jeho okolí. Jakou radost by asi měl, kdyby mohl číst koncem února roku 2022 zprávu o tom, že soubor nazvaný Broumovská skupina kostelů se od července téhož roku stane národní kulturní památkou!

Eva Zálešáková)

P. Norbert Josef Zeman, O. Praem.

se narodil 10. 7. 1941 v Dušejově. Po vystudování průmyslové školy textilní absolvoval v roce 1971 CMBF v Litoměřicích. 26. 6. 1971 byl v Praze vysvěcen na kněze. 30. 4. 1970 vstoupil do řádu premonstrátů v Želivě.

V královéhradecké diecézi působil ve farnostech Hradec Králové, Probluz, Věstary, Ruprechtice, Broumov a okolí. 1982–2006 soudce interdiecézního soudu v Praze. 1990–2007 vikář vikariátu Náchod, 1999–2004 člen kněžské rady královéhradeckého biskupství, 2001–2010 člen liturgické komise ČBK.

20. února 2013 odešel N. J. Zeman na věčnost. Po rozloučení v děkanském kostele sv. Petra a Pavla byl pochován na hřbitově v Broumově. 10. výročí jeho úmrtí připomnělo requiem, kterému předsedal P. Martin Lanži, děkan ŘKF Broumov. Kazatelem byl duchovní syn zesnulého a broumovský rodák P. Tomáš Reschel, farář ŘFK Horní Sloupnice.

Diecézní centrum pro mládež

Animátorský kurz běží

Do Animátorského kurzu se letos přihlásilo celkem 21 účastníků a to nejen z královéhradecké diecéze (jsou zde zástupci arcidiecéze pražské, olomoucké i brněnské diecéze). Kromě týmu z Diecézního centra pro mládež se na přípravě podílí i doprovázející kněz Jiří Jakoubek z farnosti Studenec u Horek. Jednotlivé víkendy se konají v našem Diecézním centru života mládeže Vesmír v Orlických horách, kde nám zázemí i spolupráci poskytují vesmírní týmáci.

Co všechno jsme dosud zažili? Máme za sebou společně prožité víkendy a hodiny příprav. Víkendy plné her, poznávání sebe

navzájem i místa, kde se nacházíme – nechybí čas na osobní modlitbu a sdílení ve společenství. Jedním víkendem nás provázela otázka *Kdo jsem já?*, kterou nám přijeli pomoci rozluštit hosté ze Dvora Králové sr. Dagmar, P. Petr Stejskal a Sára Šimonová.

A co všechno nás ještě čeká? Dotkneme se témat jako vztahy, společenství, příprava akcí, vyhoření nebo motivace, základy katechismu a duchovního růstu.

Veronika Pavlišová, Klára Petrová)

Diecézní centrum pro seniory**Stáří, čas radosti a naděje**

Léta ubíhají, přátelé, a nám přibývají na kůži vrásky, ale to není tak zlé. Horší by byly přibývající vrásky na duši. Psychologové nám radí, abychom tomu zabránili určitou konstruktivní strategií: pěstovat aktivity, které odpovídají našim možnostem, neuzavírat se, ale předávat zkušenosti a radit lidem kolem nás, neztrácet radost ze života, ale vidět nové cíle a možnosti. Bránit se pasivitě a svůj život nepovažovat za promarněný. Máme přece ve společnosti své místo a významně nás podporuje Diecézní centrum pro seniory. Bible nám v žalmu 92. připomíná: „*Kdo jsou zasazeni v domě Hospodinově, pokvetou v nádvořích našeho Boha. Ještě ve stáří budou přinášet užitek, zůstanou štávnatí a svěží, aby hlásali, jak spravedlivý je Hospodin, má skála, v němž není nepravosti.*“ Podívejme se na společnost, jak se chová ke starším lidem. Sama přece často neví, které hodnoty jsou nejdůležitější a které jsou naopak podružné. V domovech důchodců často slyšíme opuštěné prarodiče, kteří tam byli odloženi jako zbyteční, protože se o ně děti odmítly starat. „*Pane, kdybyste věděl, jak jsem nešťastná,*“ povzdechla si starší lékařka na chodbě domova, která vychovala dva syny a už je rok neviděla.

Většina lidí kolem nás pozoruje blížící se stáří s větším odporem než samu smrt. Proto se je snaží oddálit pomocí kosmetických a jiných prostředků a vyvolat tak zdání svěžesti. Ale naše stárnutí může a má být především cestou za světlem! Evangelista Lukáš připomíná jeruzalémského Simeona, spravedlivého a bohabojného, kterému jeho hluboká víra umožnila setkání s malým Ježíšem. Proto je naplněn božským světlem, které ho provází a posiluje. Vyšší věk tedy neznamená složit ruce v klín, ale naopak může stavět na zkušenostech prožitých let a plnohodnotně prožívat dny životního podzimu. Budme tedy otevření pro všechno pravdivé, co nám dává ve svém zjevení dobrotivý Bůh, a přijímat to kladně, čím nás může obohatit dnešek. Velkou pomocí je samozřejmě četba Písma a rozhovor s Pánem v modlitbě. Arský farář Jan Maria Vianney řekl: „*Modlitba působí, že čas plyne velmi rychle a tak příjemně, že ani nepozorujeme jeho trvání. Člověk má krásný úkol a poslání: modlit se a milovat.*“ Tato slova nám chtějí pomoci, zvláště když se nám může zdát, že jsme zbyteční a nemáme žádný cíl. Ale Bůh je přece s námi, a my patříme k církvi, která je Boží skálou.

P. Miloslav Fiala)

(Pozvánka**Diecézní centrum pro seniory**

- **24.–27. 4. Duchovní obnova s P. Dr. Jiřím Vojtěchem Černým** v příjemném prostředí Krkonoš, Marianum, Janské Lázně
- **31. 5. Akademie pro aktivní třetí věk**, téma: Biblické tance, Hradec Králové, Nové Adalbertinum
- **3.–9. 6. Poutně-poznávací a odpočinkový zájezd na chorvatský ostrov Mljet** po stopách sv. Pavla a za přírodními krásami s možností návštěvy poutního místa Medjugorje
- **19.–24. 6. Zájezd do Jižního Tyrolska – Dolomity** – poutní místa, nenáročná procházky, odpočinek v krásné přírodě

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové
telefony: 495 063 661
737 215 328, 734 435 360,
e-mail: dcs@bihk.cz
www.dcskhk.cz, www.simeon.cz

Katechetické a pedagogické centrum**Přehled akcí KPC v roce 2023**

3. března 15:00–18:00	Proškolení lektorů pro vstupy do škol	Hradec Králové
4. března 9:30–12:30	Poselství křesťanských svátků – Velikonoční programy	Nové Adalbertinum
23.–26. března	Duchovní obnova NEJEN pro katechety (Mons. Jan Paseka)	Janské Lázně Marianum
28. dubna – 1. května	Odpočinkový artevíkend (Mgr. Patricie Koubská, Mgr. Zuzana Slavičková, MgA. Markéta Rumpíková)	Hora Matky Boží Králíky
20. května	Diecézní setkání dětí	Hradec Králové
2. června	Noc kostelů	
1.–4. července	Letní katechetický seminář Téma: Příprava na první svaté přijímání (doc. Mgr. David Bouma, Ph.D. doc. Dr. Ludvík Dřímál, Th.D.)	Marianum Janské Lázně
2. září	Diecézní setkání katechetů praktické náměty do nového školního roku	Hradec Králové
10.–12. listopadu	Národní katechetický kongres	Kroměříž

Diecézní centrum pro rodinu

Láska doufá, nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží

Dnešní příspěvek ze seriálu na pokračování je posledním, tedy závěrečným. Možná se teď nabízí a je vhodné napsat, že každý konec bývá také i novým začátkem. Aby nezůstalo pouze u „prázdného“ vyjádření jedné fráze, můžete se těšit na další vydání časopisu Adalbert, ve kterém bychom se společně vydali na novou „dobrodružnou plavbu po stopách lásky“ – v návaznosti a prohloubení toho, co jsme se dosud o lásce z Amoris laetitia dozvěděli. Nechte se tedy překvapit a nyní se již ponořme do následujících řádků...

Panta elpizei: nezoufá si z budoucnosti. V souvislosti s předchozím slovem označuje naděje člověka, který ví, že se druhý může změnit. Stále doufá, že je možné zraní, překvapivě rozkvetení do krásy, že ty nejskrytější možnosti jeho bytí jednoho dne začnou klíčit. To ale neznamená, že všechno se změní v tomto životě. Tento výraz zahrnuje přijetí toho, že určité věci se nestanou tak, jak by si člověk přál, ale že Bůh píše rovně na křivých rádcích onoho člověka a že vyteží nějaké dobro ze špatných věcí, které dotyčný nedokáže na této zemi překonat.

Zde se uplatňuje naděje v plném smyslu, protože zahrnuje jistotu života a smrti. Onen člověk se všemi svými slabostmi je povolán k plnosti nebe. Tam, po úplné proměně Kristovým vzkříšením, už nebudou existovat jeho křehkosti, jeho temné stránky ani jeho patologie. Tam bude jeho autentické bytí zářit s celou svou kapacitou dobra a krásy. To nám také uprostřed nesnázi na této zemi umožňuje kontempletovat onoho člověka nadpřirozeným pohledem, ve světle naděje, a očekávat onu plnost, kterou jednoho dne přijme v nebeském Království, třebaže teď není viditelná.

Panta hymomenai znamená, že láska snáší s pozitivním duchovním postojem

všechna protivenství. Znamená to zůstat pevný v nepřátelském prostředí. Není to jen tolerování některých obtížných věcí, nýbrž je to něco mnohem širšího: dynamický a trvalý odpor, schopný vyrovnat se s jakoukoli výzvou. Je to láska navzdory všemu, a to i když celý kontext vybízí k něčemu jinému. Projevuje určitou míru houževnatého hrdinství, síly proti jakémukoli zápornému proudu, opci pro dobro, kterou nic nemůže zničit. To mi připomíná slova Martina Luthera Kinga, když i uprostřed nejtěžšího pronásledování a ponižování zdůrazňoval, že je třeba se rozhodnout pro bratrskou lásku: „*Člověk, který tě nejvíc nenávidí, má v sobě něco dobrého; a také národ, který nejvíc nenávidí, má v sobě něco dobrého; také rasa, která nejvíc nenávidí, má v sobě něco dobrého. A když se ti podaří podívat se do tváře každého člověka a uvidíš velmi hluboko v jeho nitru to, co náboženství nazývá »Boží obraz«, začni ho navzdory všemu milovat. Nezáleží na tom, co dělá, ty tam vidíš Boží obraz. Je tu nějaký prvek dobroty, které se nebudeš moci zbavit. [...] Jiný způsob, jakým miluješ svého nepřítele, je tento: když máš příležitost svého nepřítele porazit, je to chvíle, ve které se musíš rozhodnout to neudělat. [...] Když se pozvedneš na úroveň lásky, její veliké krásy a moci, pak jediná věc, kterou se snažíš porazit, jsou zlé systémy. Lidé, kteří se chytli do pasti tohoto systému, miluj, ale snaž se porazit ten systém. [...]*

Nenávist za nenávist posiluje jen existenci nenávisti a zla ve světě. Jestliže já udeřím tebe a ty mě a jestli ti tvoji ránu vrátím a ty mi vrátíš mou ránu, a tak dál, je zřejmé, že to pokračuje donekonečna. Prostě to nikdy neskončí. Někde musí mít někdo trochu rozumu, a to je silná osobnost. Silnou osobností je člověk, který je schopen přetrhnout řetěz nenávisti, řetěz zla. [...] Někdo musí mít dost víry a mravnosti, aby ho přetnul a uvedl do samotné struktury světa silný a mocný základ lásky.“ (Kázání proslovené v baptistickém kostele na Dexter Avenue, Montgomery, Alabama, 17. listopadu 1957.)

V rodinném životě je třeba pěstovat tuto moc lásky, která umožňuje bojovat proti zlu, jež ji ohrožuje. Láska nedovolí, aby ji ovládala zášť, opovrhování druhými, touha po zraňování nebo po pomstě. Křesťanský ideál, a zejména v rodině, je láska všemu navzdory. Někdy například obdivuji postoj osob, které se musely odloučit od svého manželského partnera z důvodu ochrany před fyzickým násilím a které přesto díky manželské lásce, jež dokáže přemoci pocity, jsou schopny jednat pro jeho dobro – třebaže prostřednictvím někoho dalšího – v době nemoci, utrpení nebo nesnáze. Také to je láska všemu navzdory...

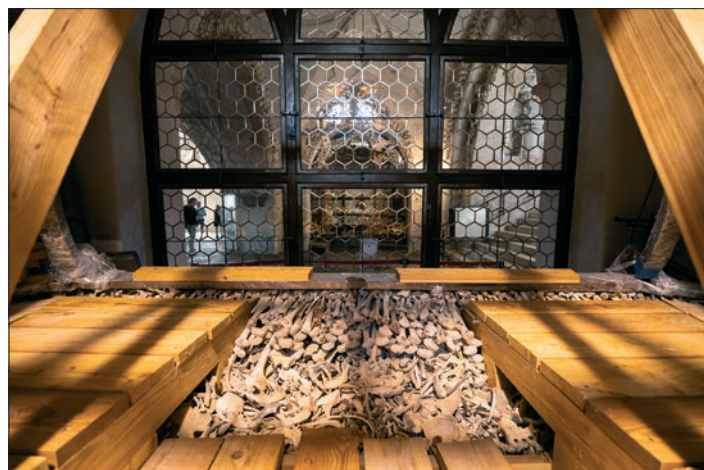
Velepiseň svatého Pavla prostřednictvím papeže Františka nyní zakončujeme myšlenkou a odkazem: „*Láska všemu navzdory.*“ Je v tom cosi tajemného, dokonalého a velmi povzbuzujícího – každopádně nadějného, krásného a radostného. Láska všemu navzdory – to je Ježíš Kristus, dokonalost lásky – Láska, která zůstává, ať se děje cokoli...

Za Centrum pro rodinu vám vše dobré přeje a ze srdce žehná,

jáhen Andy Loos)

☛ Pohled do otevřeného klenebního pole, restaurátor Tomáš Král a jeho tým pracuje na stavbě prvního patra pyramidy. V popředí jsou složeny transportní krabice s kosterním materiálem.

☛ Pohled z prostoru centrální části nové dřevěné konstrukce pyramidy na rozpracovanou skladbu 1. patra pyramidy, v pozadí původní dřevěná výplň klenebního pasu s vitrážovými okny

Kostnice v Sedlci u Kutné Hory

Dnes již i díky médiím světoznámá kostnice v Sedlci u Kutné Hory patří s více než 400 tisíci návštěvníky ročně mezi nejnavštěvovanější památky Středočeského kraje.

Kostnice je podzemní kaplí hřbitovního kostela Všech svatých, který byl původně součástí cisterciáckého opatství v Sedlci, založeného v roce 1142 panem Miroslavem z Markvartic. Kostelík byl vystavěn ve 14. století jako karner – skládá se ze dvou kaplí postavených nad sebou – a podle nejnovějších průzkumů se spolu

s dalšími stavebními součástmi opatství snažil přiblížit svým jeruzalémským vzorům.

Podzemní kaple sedleckého kostelíka je mimořádně podobná podzemní kapli na jeruzalémském poli Hakeldama, kam byli pohřbíváni zemřelí poutníci. Těla

zemřelých se v hakeldamské půdě údajně rozložila během pouhých 24 hodin.

Poté, co podle pověsti jeden ze sedleckých opatů, který do Jeruzaléma cestoval s diplomatickým poselstvím, přivezl z hakeldamského pole hrst hlíny a rozprášil ji na klášterním hřbitově, stal se

☛ Tesaři při sestavování nové dřevěné konstrukce pyramidy v prostoru klenebního pole

☛ Tesař při výrobě a sestavování nové dřevěné konstrukce pyramidy ve zkušební montážní hale

◀ Rozpracovaná skladba prvního patra pyramidy, řady lebek střídají vrstvy dlouhých kostí

tento hřbitov takzvaným Svatým polem, nejstarším ve střední Evropě. To vyvolalo zájem o pohřeb v Sedlci a tak se sedlecký hřbitov začal rozrůstat.

Po morové ráně roku 1318 zde bylo pochováno na 30 tisíc zesnulých, dalších 10 tisíc mrtvých pojal hřbitov během husitských válek. V roce 1421 byly objekty sedleckého kláštera zasaženy požárem založeným husity, požár částečně zasáhl také stavbu hřbitovního kostelíka. Po zrušení hřbitova na konci 15. století byly exhumované kosti uloženy vně i uvnitř podzemní kaple, kde je poloslepý sedlecký mnich v roce 1511 seskládal do velkých pyramid.

Na začátku 18. století byl kostelík upraven v souvislosti s celkovou obnovou

kláštera podle koncepce opata Snopka a architekta Jana Blažeje Santiniho-Aichla (*1677 †1723). Stavbu bylo nutné staticky zajistit, proto Santini vestavěl štít mezi věže západního průčelí a stavbu vzeprěl přístavbou západní předsině. Ve stylu svého specifického architektonického projevu (tzv. barokní gotika) upravil i interiér, včetně návrhu výzdoby z kostí i dalších doplňků jako např. řezaných korun nad pyramidami, svícňů (fiál) aj.

Barokní štít mezi věžemi nese sochu Panny Marie – Neposkvrněné početí (Immaculata) od Matěje Václava Jäckela z roku 1709. Od téhož autora je socha sv. Jana Nepomuckého, stojící před kostnicí. Monument je doplněn plastikami dalších

čtyř světců: Václava, Vojtěcha, Prokopa a Floriána.

Zánik kláštera

Když v roce 1784 císař Josef II. rušil kláštery, zanikl i sedlecký klášter a hřbitovní kostelík se dostal do držení rodu Schwarzenberků z Orlíka. Jejich stavební mistr František Rint z České skalice provedl v roce 1870 mimořádně nápaditě výzdobu podzemní kaple pomocí kostí a lebek ze zmíněných pyramid. Kostí, které použil k výzdobě, dezinfikoval a vybělil chlorovým vápnem. Doplnil výzdobu Schwarzenberským erbem a do výzdoby zakomponoval i své jméno. Proto bývá považován za původního autora tohoto vyjmečného uspořádání lidských ostatků.

◀ Pohled do interiéru dolní kaple před zahájením skládání kosterní pyramidy. Sedlecký farář žehná návratu ostatků a dílu spojenému s návratem pyramidy a obnovou kostela.

◀ Restaurátor Tomáš Král při stavbě prvního patra pyramidy

◀ Tesaři transportují materiál pro stavbu nové dřevěné konstrukce pyramidy

☛ Pohled na nově opravený interiér klenebního pole

☛ Detailní pohled na skládání části prvního patra pyramidy, restaurátoři pracují ve velmi stísněném prostoru

Sedlecká kostnice – Memento mori – jedinečně pojaté místo spočinutí téměř šedesáti tisíců těch, kteří zde byli před námi...

Ne zcela jasná historie

Rok 1511 podle pověsti začal právě v tomto roce pyramidy v sedlecké kostnici sestavovat poloslepý cisterciácký mnich.

Rok 1650–1700 podle dendrochronologického průzkumu bylo v těchto letech natěženo dřevo použité pro výrobu vnější dřevěné konstrukce, která stála kolem severozápadní pyramidy.

Rok 1710 letopočet nalezený na jedné z původních dlaždic, které se nacházely u rozebrané pyramidy.

Na začátku 18. století v Sedlci působil Jan Blažej Santini-Aichl, dokonalá geometrie kosterních pyramid by odpovídala jeho rukopisu. Zda je Santini jejich autorem, však není zcela jasné.

Rok 1870 práci v dolní kapli dokončil František Rint – je možné, že pyramidy rozebral a následně opět sestavil, ovšem ani toto není zatím ničím podloženo.

Novodobý příběh severozápadní rozebrané pyramidy

V říjnu 2018 stěhujeme Schwarzenberský erb, začínáme čistit prostor kolem pyramidy, celé pole zakrýváme dřevěnými výplněmi s průhledy tak, abychom

mohli začít pyramidu rozebírat a aby byly práce pro návštěvníky viditelné.

V lednu 2019 byly zahájeny práce na demontáži první kosterní pyramidy. Vše je potřeba řádně zdokumentovat, celý prostor vydezinfikovat, kosti odvézt ke konzervaci a čištění.

V březnu 2019 je celá severozápadní pyramida úspěšně rozebrána.

V květnu a v červnu 2019 probíhá v prostoru po rozebrané pyramidě archeologický průzkum, který odhalí tři pohřbená těla z období raného středověku.

V létě 2019 otloukáme omítky a také stále ještě čistíme kosterní materiál, kterého bylo do ateliéru dovezeno více než

☛ Pohled na skládání části prvního patra pyramidy, restaurátor umísťuje na vrstvu dlouhých a krátkých kostí řadu lebek

☛ Stavbyvedoucí a technický dozor investora řeší detail ve výkresové dokumentaci nové dřevěné konstrukce pyramidy

Detailní pohled na nově vyskládanou část 1. patra, je zde dobře patrné střídání vrstev dlouhých kostí a lebek

60 tisíc kusů. Tato práce je hotova až na konci září.

Na podzim 2019 staticky zajišťujeme celý prostor dolní kaple, aby nedošlo ke zřícení kostela, až začneme opravovat problematický severozápadní pilíř, kvůli kterému jsme pyramidu rozebírali.

Od února 2020 pracujeme na statickém zajištění pilíře kostela – ten podkopeme, uděláme nový kamenný základ, stáhne jej ocelovými táhly a čekáme, zda měření prokáže, že došlo k zastavení náklonu kostela.

V létě 2020 vzniká v prostoru po rozebrané pyramidě nová větraná podlaha.

Od března 2021 opravujeme a restaurujeme klenbu a původní Santiniho štukovou výzdobu.

2022: práce na rekonstrukci se zrychlují

V lednu vracíme zpět původní dřevěnou konstrukci do prostoru mezi klenebním polem a kostnicí.

V únoru pokládáme dlažbu. Pod budoucí pyramidu novou cihlovou, kolem pyramidy původní Santiniho.

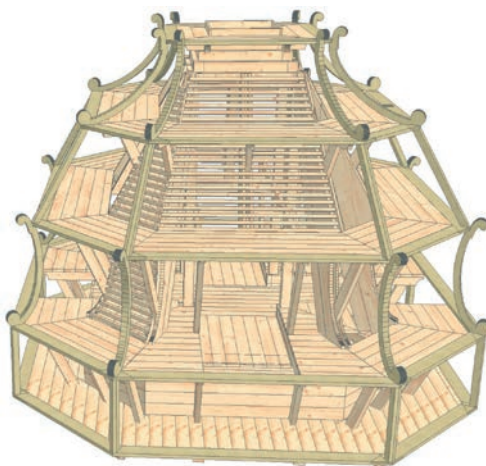
V březnu a v dubnu vzniká nová vnitřní dřevěná podpůrná konstrukce, aby se nově sestavovaná kosterní pyramida nehroutila, nenakláněla a aby spodní

patro z kostí netrpělo enormním zatížením a tlakem. V březnu prostor také malujeme, barevnost následně měníme a malujeme znovu (ne všechno se povede hned napoprvé).

V květnu byla osazena vitrážová okna do opravené dřevěné konstrukce v klenbě u vznikající pyramidy.

14. července požehnal farář sedlecké farnosti P. Pavel Tobek pracím a restaurátor Tomáš Král položil první ostatky do prostoru pyramidy. Tímto dnem jsme začali sestavovat první rozebranou kosterní pyramidu! Kdy budou ostatky kompletně vráceny zpět, zatím není jasné.

Radka Krejčí)

3D dokumentace propojení původní nosné dřevěné konstrukce pyramidy (sv. zelená) s nově navrženou nosnou dřevěnou konstrukcí

(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Maximilien Le Fébure du Bus

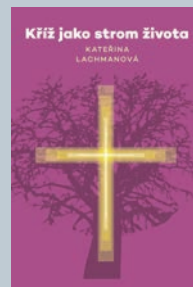
Chvála odpočinku

Západní společnost neustále pracuje a za čímsi se žene. A pokud se někdy zastaví, pak jen proto, aby se mohla dát efektivněji znovu do klusu. Musíme vzdát chválu odpočinku. Je to však ošemetná záležitost. Nebudeme pak osočeni, že oslavujeme lenost, že nejdeme s dobou, ale v protisměru? Nebylo by se čemu divit. Popravdě řečeno, copak dnešní člověk ještě dokáže zaslechnout a přijmout Kristovo pozvání, aby si odpočinul? *Brož, 80 s., 199 Kč*

Kateřina Lachmanová

Kříž jako strom života

Kříž je ústřední symbol křesťanství, proto v něm musí být zakódována radostná zvěst, několikvrstevná „dobrá zpráva“ – bohužel ne vždy na první pohled čitelná. Proto vznikla tato knížka: aby životodárné tajemství Kristova kříže zazářilo v nové síle a naučili jsme se čerpat z pramenů milosti, které z něj mohou přýští. *Brož, 76 s., 199 Kč*

Evropské synodální setkání

(Stručně

Co je synoda a k čemu v církvi slouží?

Synoda je označení pro různá shromáždění představitelů křesťanských církví, původně znamená společné putování.

Synodální cesta či proces vyhlášené Františkem má obsahovat setkávání, naslouchání a rozlišování o společné budoucnosti věřících. Po vyhlášení synody uvedla Rada kardinálů, tedy poradní sbor papeže, že synoda má v církvi „překonat rozkolnictví a dílčí zájmy“.

Nejprve se konala na úrovni místních církví, nyní postoupila na kontinentální úroveň a vyvrcholí říjnovým zasedáním biskupů ve Vatikánu. Účastníci kontinentálního setkání v Praze předložili návrhy, jak by se v budoucnu mohli všichni věřící spolu s biskupy podílet na rozhodování v církvi.

Každá biskupská konference představila výsledky synodálního procesu ve své zemi. Delegáti budou rozděleni do menších pracovních skupin. Ve čtvrtek 9. února proběhla diskuse nad finální podobou dokumentu této synodální fáze.

Závěry pražského setkání

Skončila druhá fáze Evropského synodálního setkání, kterého se ve dnech 10.–11. února v Praze účastnili již jen předsedové evropských biskupských konferencí. Přinášíme plné znění závěrečného dokumentu této části.

Děkujeme Pánu za zkušenost synodality, kdy jsme poprvé na kontinentální úrovni viděli vedle sebe biskupy, kněze, zasvěcené osoby a laiky. Máme radost, protože jsme během těchto dnů v Praze zjistili, že společně prožité chvíle modlitby a práce během shromáždění byly hlubokým duchovním a skutečně synodálním zážitkem. Vzájemné naslouchání, plodný dialog, vyprávění o tom, jak naše církevní společenství prožívala první fázi synodálního procesu a připravovala se na toto kontinentální setkání, jsou jasným znamením naší jedinečné sounáležitosti s Kristem.

Národní zprávy, práce ve skupinách a řada vystoupení, která jsme si vyslechli, se spojily v závěrečném dokumentu, který byl předložen shromáždění, a který bude příspěvkem církvi v Evropě k přípravě Instrumentum laboris pro synodu. Děkujeme všem, kteří se s námi podělili o své zkušenosti s upřímností a respektem k různým citlivým tématům; děkujeme také redakčnímu výboru za skvělou práci, kterou při přípravě dokumentu odvedl.

Jako plod této synodální zkušenosti se my, biskupové, zavazujeme nadále prožívat a podporovat synodální proces ve strukturách a životě našich diecézí. Tato zkušenost zájmu o celou církev v Evropě nás povzbudila v našem odhodlání věrně žít naše univerzální poslání. Zasadíme se v podpoře instrukcí Svatého otce, Petrova nástupce, pro synodální církev, která je živěna zkušeností společenství, účasti a poslání v Kristu.

Chceme kráčet společně, svatý Boží lid, laici a pastýři, poutníci, ulicemi Evropy, abychom hlásali radost z evangelia, která pramení ze setkání s Kristem, a chceme to dělat společně s mnoha bratry a sestrami z jiných křesťanských denominací. Chceme usilovat o zvětšení prostoru našich stanů, aby se naše církevní společenství stala místem, kde se každý cítí vítán.

Praha, 11. února 2023, Památka Panny Marie Lurdské

Z vystoupení českých zástupců na pražském evropském synodálním setkání

V úterý odpoledne na evropském synodálním setkání v Praze promluvili zástupci poslední třetiny biskupských konferencí v abecedě. Začínali čeští delegáti – Hana Pohořalá a P. Josef Mikulášek.

Tématem druhého dne synodálního naslouchání jsou napětí a otázky, které Synoda o synodalitě otevřela a ozřejmila. I navzdory napětím ale může církev kráčet společně, zdůraznila moderátorka odpoledního programu Beate Gilles, generální tajemnice Německé biskupské konference. „Motto našeho setkání zní ‚Rozšiř prostor svého stanu‘. Stan stojí nejlépe, když je propnutý do různých stran,“ otevřela setkání německá teoložka.

Možnost změny

Delegátka české katolické církve Hana Pohořalá na úvod zhodnotila přijetí synodálního procesu v České republice: „V našem kontextu je potřeba říct, že vnímání synodálního procesu bylo ovlivněno zkušeností Plenárního sněmu katolické církve, který zde proběhl v letech 1997–2005 a jehož výsledek byl provázen zklamáním z ‚promarněné šance‘. I přesto byla synodální proměna církve vítána jako možnost změny církevní ‚kultury‘ a překonávání dosavadního strachu katolíků vyjadřovat se k životu a směřování katolické církve, a to navzdory skutečnosti, že

církevní prostředí není vždy bezpečným a otevřeným prostředím pro naslouchání, sdílení se a rozlišování.“

Klíčová je schopnost naslouchat

Ve zbylé části vyhrazených šesti minut se Hana Pohořalá spolu s olomouckým teologem P. Josefem Mikuláškem věnovala synodálnímu stylu ve všedním životě církve a formaci kněží i laiků. „Synodalita se týká všech pokřtěných, proto je důležitá formace k synodalitě ve všech životních stavech. Asynodální podoba církve představuje reálnou hrozbu. Schopnost si v dobré víře naslouchat a poctivě rozlišovat na všech rovinách života církve je klíčová. Například rozhodování bez synodalitě může být zkratkovité, neúplné a násilně ukládané silou autority. Úlohou církevní autority je naopak vytvořit ovzduší, ve kterém je možné svobodně a zodpovědně hovořit o všem, aniž by se kdokoliv musel obávat nepříjemné stigmatizace,“ prohlásil P. Mikulášek.

„Je třeba vypracovat integrální model formace kandidátů kněžství i permanentní formace kněží k synodalitě, zahrnující nejen intelektuální a spirituální formaci, ale také růst v sebepoznání a učení se ‚soft skills‘, včetně kompetencí leadershipu, což napomůže k efektivnímu rozvoji týmové práce v církevních společenstvích,“

naznačil P. Mikulášek směr k novému promyšlení rolí v církvi, které by vycházely z mužských a ženských charismat: „Větší účast žen změní církev ku prospěchu podoby, jakou ji chce Kristus mít,“ stojí dále v dokumentu české delegace, kterou kromě Pohořalé a P. Mikuláška tvoří pražský arcibiskup Mons. Jan Graubner a P. Prokop Brož.

Do třetí třetiny biskupských konferencí v abecedním pořádku patří i Švýcaři, kteří se postarali také o jednu z meditativních pauz mezi příspěvky. Zatímco jiné delegace pouštěly nahrávky s duchovní hudbou, Švýcaři zorganizovali společný zpěv písně z Taizé, na kterou navázala chvíle ticha. Španělské delegátky o pár chvil později zdůraznily, že by se nemělo zapomínat na riziko osamělosti a izolace kněží. Zdůraznily také, že „nejdůležitějším místem pro výchovu a formaci je rodina.“

„Pokud církev není synodální, nikdo se v ní nemůže cítit opravdu doma,“ navázala Tímea Bertalanová, která zastupovala Cyrilometodějskou biskupskou konferenci, která sdružuje katolíky ze Srbska, Kosova, Černé Hory a Severní Makedonie. Bertalanová vyzvala též k hlubokému naslouchání mladým lidem, bez kterých je budoucnost církve nemožná.

Zdroj: cirkev.cz)

S opravou kláštera v Králíkách pomůže Pardubický kraj

Hejtman Martin Netolický se ve čtvrtek 9. února setkal s královéhradeckým **biskupem Janem Vokálem**. Předmětem schůzky bylo hlavně zhodnocení úspěšné spolupráce katolické církve s Pardubickým krajem v oblasti péče o památky a nastavení priorit pro následující roky.

„S biskupem Janem Vokálem se scházíme pravidelně a jsem moc rád, že máme vřelé a korektní vztahy. Řešili jsme hlavně možnou opravu kláštera a přilehlého areálu na Hoře Matky Boží v Králíkách. Církev v současné době žádá o dotaci z Integrovaného regionálního operačního programu, rekonstrukce bude stát odhadem kolem 70 milionů korun. Většinu nákladů má pokrýt dotace a Pardubický kraj bude připraven tento projekt finančně podpořit, protože klášter je unikátní církevní památkou celorepublikového významu i významným turistickým cílem. Bohužel se ale v posledních letech jeho technický stav zhoršil, takže je nutné s tím něco dělat. Pokud by církev dostala dotaci, mohlo by k zahájení prací dojít nejdříve v roce 2024,“ uvedl hejtman Martin Netolický.

Kromě králického kláštera se na jednání probíraly další záměry. Například převod starého hřbitova a kostela v Brandýse nad Orlicí.

„V tomto případě jsem byl na požádání mediátorem mezi radnicí a církví a jsem rád, že zde panuje shoda. S Královéhradeckou diecézí jsme také zhodnotili naši spolupráci pro zajištění uprchlického centra v provozu Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině v Pardubickém kraji v prostorách kanceláří v budově ve vlastnictví Královéhradeckého biskupství v Pernerově ulici v Pardubicích, za kterou jim velice děkuji, i navýšení grantů Pardubického kraje na opravu památek.

Ⓜ Královéhradecký biskup Jan Vokál při setkání s hejtmanem Pardubického kraje Martinem Netolickým

Z logiky věci je řada z nich církevní a je rozumné tyto aktivity podpořit finančně, aby se historické budovy zachovaly i pro další generace. Proto jsme pro letošní rok na tyto účely vyčlenili více peněz než v minulosti,“ dodal hejtman s tím, že v těchto týdnech dojde ke zhodnocení došlých žádostí o podporu.

Na závěr návštěvy se biskup Jan Vokál pomodlil za spolupráci s Pardubickým krajem i dobré mezilidské vztahy mezi oběma institucemi.

„Mám velkou radost z dlouhodobé přátelské spolupráce s Pardubickým krajem, který velmi dbá na ochranu kulturního dědictví včetně duchovních památek, zohledňuje, že nejsou jen vzpomínkou na minulost, ale stále slouží lidem v regionu. Při pravidelných setkáních s panem hejtmanem vždy cítím, že jejich zachování a rozvoj je jednou z jeho priorit, za což mu děkuji,“ zhodnotil schůzku biskup Jan Vokál.

(Sesterské setkání v Centru SSJ v Olomouci (červenec 2020))

(Současná komunita SSJ v Ústí nad Orlicí)

Řeholní řády a kongregace v královéhradecké diecézi (14)

Společnost sester Ježíšových (SSJ)

„*Dej mi jen svou milost a kříž, to mi stačí,*“ tak znělo životní heslo P. Roberta Kunerta SJ, zakladatele Společnosti sester Ježíšových. Komunita sester, které Bůh povolal k následování Krista rozjímavým životem ve službě lidem ve světě, působí ve farnosti Ústí nad Orlicí. Sestry podporují duchovní povolání rozvíjením vlastního povolání a veřejným svědectvím. Pomáhají mladým lidem objevovat Boha a rozněcovat v nich nadšení pro velkorysé následování Krista. Podle svých sil a možností se sestry podílejí i na životě místní farnosti.

77 Provinční představenou poměrně mladé řeholní společnosti je od října loňského roku sestra Olga Zelená. Otázka, jak se cítí v nové roli, byla nasnadě.

„*Teprve se orientuji, i když můj vstup do tříleté služby byl vlastně postupný,*“ odpovíděla. Když sestra Petra Kučerová,

představená České provincie od ledna 2018, onemocněla, asi půl roku jsem ji zastupovala, takže jsem si mohla novou úlohu zkusit „nanečisto“. Před tím jsem byla více než dvacet let magistrou novicek, tzn. že jsem uváděla nově příchozí do řeholního života. V této službě ale částečně pokračuji, noviciát taky spadá do mojí zodpovědnosti. Hlavní je ale péče o sestry. Spolu s nimi hledat, co si Bůh od nich přeje, naslouchat jejich radostem, starostem, prostě je doprovázet a zároveň, protože provincie je organizační celek, zastupovat ji před církví nebo úřady.

77 V roce 2021 oslavila Společnost sester Ježíšových (SSJ) 40 let svého trvání. Založena byla sice v rakouském Klagenfurtu, ale její kořeny sahají do královéhradecké diecéze.

„*Náš zakladatel P. Robert Kunert pocházel z Dolní Čermné u Lanškrouna,*“ vysvětluje sestra Olga Zelená. Volání Boží začal vnímat jako dvanáctiletý, a tak ho

rodiče poslali do Hradce Králové. Bydlel v Borromaeu, což byl církevní chlapecký internát, a studoval na Státním klasickém gymnáziu (dnes Gymnázium J. K. Tyla), připravoval se tak na další studium v kněžském semináři. Když Borromaeum zabrala StB, musel se vrátit do rodného kraje. Vzdělání dokončil na gymnáziu v Lanškrouně. Jako politicky nespolehlivý nemohl pokračovat ve studiu a v roce 1952 začal pracovat ve Východočeských papírnách v Lanškrouně. Rok poté byl odveden na vojnu, ale po příchodu do kasáren zjistil, že je u PTP. Více než dva roky pracoval na Kladně v uhelných dolech. Říkával, že to byla jeho druhá maturita. Na konci roku 1957 tajně vstoupil do jezuitského řádu. První sliby složil v Dobrušce, taktéž tajně, 19. května 1962. Po pěti letech odešel ilegálně do Rakouska.

V letech 1967–1972 studoval teologii na univerzitě v Innsbrucku, kde také 4. července 1970 přijal kněžské svěcení. Dva

(Duchovní obnova pro farnost Ústí nad Orlicí (prosinec 2019)

(Při generální kapitule SSJ v Olomouci (leden 2021)

roky poté získal rakouské státní občanství. V letech 1972–1973 krátce působil u českých krajanů v Londýně. Vážně onemocněl a musel se podrobit operaci páteře, která nasměrovala jeho další kněžskou činnost. V letech 1974–1980 vykonával službu spirituála křížových sester v Tyrolsku a Vorarlbersku. V roce 1975 byl aplikován do Rakouské provincie SJ a 2. února 1978 složil v Innsbrucku poslední sliby.

Otec Robert Kunert měl velice ryzí vztah k Bohu. Žil opravdovým, horlivým životem apoštola a ty, které doprovázel, inspiroval k tomu, že zatoužili žít podobně vnitřně intenzivně pro Krista. Zakládat řeholní společenství nechtěl, bránil se tomu. V roce 1981, jak nám později vyprávěl, ho Duch Svátý „přemohl“, a on porozuměl, že má sepsat nástin Společnosti sester Ježíšových. Ze životních zkušeností a z osobního prožívání ignaciánské spirituality jí jako zakladatel vtiskl charisma řeholního života ve světě, a po léta ji provázal jako spirituál. Tak se začala utvářet první etapa života společnosti v rakouském Klagenfurtu, kde tehdy P. Kunert působil jako rektor jezuitského kostela. Tam se formovalo první společenství, on je po léta jako spirituál doprovázel, vyučoval, duchovně vedl. Společnost postupně získávala přijetí v církvi, k prvním sestřím se připojily další rakouské ženy.

Hlavní rozvoj Společnosti u nás začal po listopadu 1989. Sestry, které byly

v Rakousku, mohly začít pomáhat české větvi. Ta se začala rychle rozrůstat, byl tady hlad po duchovních hodnotách, takže přicházely první české sestry. Mezi těmi rakouskými byla také naše první sestra Marta Kaniová, která stála spolu s P. Robertem Kunertem u samých základů vzniku řeholní společnosti sester Ježíšových.

” Zastavme se ještě chvíli u jejího odkazu.

Sestra Marta Kaniová se narodila 27. března 1933 v hluboce věřící rodině v Ostravě. Po maturitě na gymnáziu v Brně roku 1952 jí komunistický režim nedovolil pokračovat ve studiu, pracovala proto jako administrativní pracovnice. Po dlouhých šestnácti letech mohla v roce 1968 začít uskutečňovat svou touhu po vyšších hodnotách v emigraci v Anglii a později v Rakousku. Období nelehkého hledání osobní životní cesty vykrytalizovalo v její zasvěcení se Bohu v nové řeholní společnosti. V roce 1981 tak stanula v Klagenfurtu u zrodu Společnosti sester Ježíšových a stala se její první představenou. Pracovala jako vychovatelka, od roku 1984 jako sekretářka v díle Kirche in Not v Königsteinu v Německu.

Po politických změnách v Československu byla na počátku roku 1991 vyslána do své vlasti, kde tak díky jejímu obětavému působení mohla Společnost sester Ježíšových zapustit kořeny a rozvíjet se. Se svou životní moudrostí a zkušeností uváděla

jako novicmistrová v Moravské Húzové nově přichozí do duchovního a řeholního života. Na vysvětlenou ... od roku 1990 se díky zájmu českých jezuitů a velkorysosti arcibiskupa Františka Vaňáka připravovala nevyužitá fara v Moravské Húzové u Olomouce, kde působil v letech 1954–1965 kardinál František Tomášek. Příchodem sester z Rakouska a zřízením noviciátu v lednu 1991 začala Společnost působit v olomoucké arcidiecézi. K 2. 2. 1991 měla už pět prvních českých novic. Sestra Marta vedla Českou provincii v letech 1994–96 jako její představená. Po předání úřadu působila v komunitách v Hradci Králové, v Klagenfurtu, ve Vídni a znovu v Hradci Králové. Posledních osm let prožila v sesterském společenství v Centru SSJ v Olomouci, kde modlitbou a statečným přijímáním nesnáží stáří vytvářela spolusestrám duchovní zázemí. Na konci května 2019 byla hospitalizována ve Vojenské nemocnici Olomouc, kde zemřela 8. června 2019, dva měsíce po úmrtí P. Roberta Kunerta.

Také P. Kunert prožil poslední roky svého života v Centru SSJ v Olomouci. Jeho úmrtím nastal velký mezník v životě naší Společnosti. Tuto ztrátu nám ale vyrovnává vědomí nové dimenze vztahu: „*ten, kdo odchází ke Kristu, stává se novým pojítkem s nebem, kam i my směřujeme*“, jak to vyjádřil pomocný biskup olomoucký Josef Hrdlička v homilii při pohřbu.

” Příchod sester Ježíšových po pádu železné opony do tehdy ještě

Československa je spojený s královéhradeckou diecézí ...

„Jedna z prvních komunit byla založena v Hradci Králové. Sestry přišly v roce 1992 a byly zde 25 let, do roku 2017. Přišly na pozvání arcibiskupa Karla Otčenáška, působily v jeho sekretariátu, dále v Charitě, na Biskupském gymnáziu, v nemocnici jako zdravotní sestry, na děkanství, v Katechetickém centru Biskupství královéhradeckého. Naším rysem ale je, že se dáváme k dispozici tam, kde jsme potřeba. Kolem roku 2017 se začalo ukazovat, že je nás potřeba zase někde jinde, Pán Bůh nás posílal dál. Tak jsme se s působišťem na Novém Hradci Králové, kde sestry bydlely na faře, rozloučily a šly jsme zase dál,“ přibližuje roky minulé provinční představená Olga Zelená.

V Ústí nad Orlicí jsou naše sestry od roku 1997. Vzhledem k nedlouhé tradici Společnosti tedy už poměrně dlouho, více než čtvrt století. Naším hlavním působišťem je Oblastní charita, za ty roky se v ní vystřídal už více sester. V současné době jsou v ústecké komunitě čtyři sestry. Pracují v charitní terénní zdravotní službě, v půjčovně kompenzačních pomůcek, v domácím hospicu. Jedna sestra prožívá sabatický rok. To znamená, že po letech služby dostává prostor, aby se zastavila. Nechodí do zaměstnání, ale věnuje se modlitbě a duchovnímu prohloubení, jako dobrovolník chodí k seniorům, doprovází je v duchovních potřebách, může zprostředkovat přijetí svátostí. Sestry

jsou přítomné ve farnosti především tím, že v ní žijí a působí. Je-li potřeba, zapojují se do farních aktivit, třeba Tříkrálové sbírky, Noci kostelů, rády zajdou mezi mladé lidi a předají jim to, čím ony žijí. Duchovní bohatství, ze kterého čerpají.

77 Jak vnímají sestry Ježíšovy svoje poslání?

„Hlavní naše poslání je žít svoje duchovní povolání, to, že nás Bůh povolal k hlubokému vztahu s ním,“ přibližuje provinční představená Společnosti sester Ježíšových Olga Zelená. To je naše první poslání ... být opravdu Bohu zasvěcenou osobou. Žít životem modlitby a z toho potom vyrůstá naše poslání, že chceme druhým skrze svou službu a život zprostředkovat Boží blízkost, pomáhat jim na cestě k Bohu. Naším specifickým apoštolátem je pomáhat mladým lidem v jejich hledání životní cesty a v rozlišování jejich povolání.

Život sester Ježíšových utváří a formuje ignaciánská spiritualita. Náš zakladatel prvním sestrám říkal „já vám nemohu dát nic jiného než to, v čem jsem doma“, což pro něj jako jezuitu byla ignaciánská spiritualita. Z ní vyrůstá poslání pomáhat druhým na cestě k Bohu a taky služba Církvi. Téměř všechny sestry pracují v církevních organizacích ... v Charitě jako zdravotní sestry, pečovatelky, v církevním školství jako učitelky či vychovatelky, na farách jako pastorační asistentky. Některé pracují přímo v naší

Společnosti, vytvářejí zázemí. Je to pestrá paleta služeb. K našemu způsobu života patří, že ve své službě Bohu a lidem můžeme využít vzdělání, které jsme získaly před vstupem do naší Společnosti.

77 Setkaly jsme se na arciděkanství v Pardubicích, kde od podzimu vedete Kurz Samuel. Mladým lidem má pomoci v hledání jejich životní cesty, jejich povolání.

Musím říct, že mě až překvapilo, kolik mladých lidí je ochotných pustit se do hlubšího hledání v dialogu s Bohem. Samuel byl starozákonní prorok, který učil návratu k duchovním hodnotám. Za kurzem, který chce mladé lidi vést k tomu, aby se učili naslouchat Bohu a aby mu dokázali odpovídat ve svém životě, stojí někdejší milánský arcibiskup a kardinál Carlo Maria Martini (1927–2012). On kurz založil a vytvořil jeho strukturu.

„S kurzem jsem se seznámila v Olomouci a, protože jsem dva roky pobývala v královéhradecké diecézi, tak jsem si říkala, že i tady jsou určitě mladí lidé, kteří hledají svoji cestu,“ pokračuje sestra Olga Zelená. Podařilo se dát dohromady tým kněží a řeholních sester, který skupinu mladých lidí doprovází. Setkáváme se jednou za měsíc v neděli odpoledne. Sdílíme se o tom, jak se jim daří v modlitbě, jaké mají zkušenosti, mohou mít různé otázky, vyslechnou také přednášky na témata, která jim dávají orientaci. Hlavní náplň ročního kurzu spočívá v tom, že se modlí. Osobní modlitbě

Ve službě při výchově a vzdělávání

Při zotavení na horách a ve společenství

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapková 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Petr Beneš

Vzhůru srdce

Meditace nad Písmem

Pro Petra Beneše, vyhledávaného kněze a kazatele, je Písmo základním zdrojem pro duchovní život. Ve svých textech a promluvách je schopen čtenáře uvádět do jeho hloubek i šířek, propojovat jeho spirituální významy s podněty ze světové literatury, jíž je velkým znalcem, stejně jako s aktuálním společenským děním. *Brož., 240 s., 349 Kč*

Lisa Marchiano

Cesta matky

Najděte zdroje mateřské síly

Jak se moderní, samostatná, kreativní žena vyrovná s přijetím mateřské role? Kniha se zabývá stavy souvisejícími s naprostým odevzdáním se potřebám dítěte a je napsána jako průvodce touto iniciační cestou. Autorka využívá méně známé varianty lidových pohádek a s jejich pomocí vysvětluje, jak integrovat stinné stránky mateřství a využít je k posílení. *Brož., 240 s., 399 Kč*

dávají prostor každý den. Potom se věnují reflexi. Každý večer se ohlédnou za dnem, snaží se uvědomit si, jak Bůh v jejich životě ten den působil. Zamýšlejí se nad tím, kde jednali dobře a kde by příště raději jednali jinak. Jedním z doporučení také je, aby si našli někoho, kdo je bude během tohoto roku doprovázet, s kým mohou sdílet svoje hledání ještě osobně. Máme za sebou loňský první ročník, kdy kurzem prošlo 8 mladých lidí. Pro nás, kteří jsme je kurzem provázeli, to byla velká radost. Myslím, že udělali velký pokrok. Většina z nich se prohloubila v životě s Bohem, v životě modlitby, z toho jsme měli velkou radost.

„Jaké si mladí lidé kladou nejčastěji otázky?“

Kde je moje místo v životě, co ode mě Bůh očekává, jakou cestou se mám vydat, jak mám naplnit svůj život? Když je přijímáme do kurzu, tak se jich ptáme, zda jsou ochotni si najít čas. Až hodinu denně pro duchovní život. Má je to připravovat na životní rozhodnutí, protože každé znamená, že člověk něco volí a něčeho se vzdává. Kurz Samuel je učí vzdávat se něčeho a volit to lepší.

„Co vás osobně přivedlo mezi sestry Ježíšovy?“

„*Touha po Bohu*,“ odpovídá bez zaváhání sestra Olga. Jsem z královéhradecké diecéze, vyrůstala jsem v Osicích. Rodiče mě i bratra nechali pokřtít. Tatínek pochází z Moravy, takže kořeny víry tam byly, ale ve víře jsme vychováni nebyli. K víře jsem se dostala až při studiu na Vysoké škole ekonomické v Praze, když jsem hledala smysl života. Odpovědí na moje otázky byl dar víry. Přistoupila jsem ke svátostem. Při jedné duchovních cvičeních jsem se setkala s našimi sestrami. Jejich způsob života mě zaujal, myšlenka dát život Bohu, protože jsem se cítila velmi obdarovaná možností přijímat svátosti a vnímala jsem, že chci dát Bohu odpověď. Začala jsem vnímat, že existují Bohu zasvěcené osoby, že je to způsob života, kdy se člověk dává nějak víc k dispozici Bohu, chce žít pro něho a pro druhé, takže jsem taky hledala cestu. Při dalších exerciciích, které vedl právě náš zakladatel P. Robert

(P. Robert Kunert SJ na Mariánské hoře u Dolní Čermné (květen 2002)

Kunert, jsem v dialogu s Bohem zaslechla volání a dostala milost k odpovědi, že mě zve do této Společnosti.

„Potom nastává doba určitého ověření povolání, čímž se dostávám k tomu, jak se dívka může dostat do vaší Společnosti, co je předpokladem vstupu mezi sestry Ježíšovy.“

Nejprve musí zachytit volání a přijít do Společnosti ověřit si, že to je opravdu místo, kde nachází naplněnost, štěstí, smysl svého života. Za studií mě provázely otázky, jestli dar víry a touha po službě nemají vést k tomu, abych přešla na jinou školu. Ale říkala jsem si, že i ekonomů je v Církvi potřeba (teď víc než kdy jindy), takže jsem dostudovala a nastoupila do nakladatelství Zvon. Pracovala jsem tam jenom půl roku, pak už přišlo Boží volání.

Do Společnosti, abych odpověděla na vaši otázku, může přijít dívka, která vnímá, že ji Bůh zve na cestu takového života. Řeholní život začíná noviciátem. Tomuto období předchází v naší Společnosti minimálně rok a půl, kdy dívka žije v naší blízkosti, třeba s jednou dvěma sestrami. Chodí do práce, poznává náš život z vnějšku, ale zároveň je už přibírána do společenství, aby mohla rozpoznávat to, co zachytila ve svém srdci ... jestli je to cesta pro ni. Pokud

jí to do sebe zapadá, začne se připravovat na cestu zasvěceného života. Studuje katechismus, věnuje se modlitbě, a pokud dozraje k rozhodnutí, že to je cesta pro ni, a pokud to tak vnímá i naše řeholní společnost, je přijata a začíná pro ni dvouletý noviciát. V prvním roce nechodí do zaměstnání, má opravdu čas věnovat se studiu, modlitbě, samozřejmě také práci v domě. Noviciát máme v Centru naší Společnosti v Olomouci. Ve druhém roce přibírá službu venku, chodí do zaměstnání nebo koná dobrovolnickou službu, aby už žila způsobem, jakým žijeme my sestry. Pokud se prověřila a vnímá radost z povolání, může požádat o složení slibů čistoty, chudoby a poslušnosti a stát se sestrou. Tak se zasvěcuje Bohu. Za několik let může složit konečné, věčné sliby.

77 Co je to za křížek, který máte na krku? Nemůžu si nevšimnout přívěsku, kterého se sestra Olga Zelená občas mimoděk dotýká.

„To je znak naší Společnosti,“ odpovídá s úsměvem. Jsou na něm tři písmena ... SSJ, tedy Společnost sester Ježíšových. Začáteční písmena v češtině odpovídají latinskému Societas sororum Jesu, takže i naše rakouské spolusestry mají stejný. Dáváme jim najevo, že patříme do naší řeholní společnosti, že jsme zasvěceny Bohu.

77 Trápily vás někdy v životě pochybnosti o cestě, na kterou jste se vydala?

(Ve službě seniorům a nemocným

(Ze slavnosti skládání slibů na Mariánské hoře (březen 2022)

„Myslím si, že největší před tím, než jsem svou cestu našla. To jsem si někdy říkala, jestli, nebo jak, cestu najdu,“ přiznává provinční představená SSJ Olga Zelená. Teď se s tím setkávám u mladých lidí v Kurzu Samuel. Mně ale dal Bůh milost, že čím víc jsem své povolání poznávala, tím větší moje jistota byla. Už během noviciátu jsem velice brzy poznala, že je to místo pro mě. Ale tím samozřejmě nechci říci, že bychom jako sestry neměly různé otázky a různá hledání. Je to život jako každý jiný, takže člověk prochází různými etapami radostnými, ale i boji o to lepší v sobě, kolem sebe. Je to život, kdy zakoušíme, že Bůh je nám nablízku. Někdy v tom, co se daří, jindy v obdobích, kdy život víc stojí na víře, že Bůh za tím stojí, když se zdánlivě něco nedaří. Oporou je pro nás život s Bohem a život v našem sesterském společenství.

Eva Zálešáková)

Společnost sester Ježíšových

www.ssj-centrum.com

Kurz Samuel:
bihk.cz – kurssamuel

(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

M. Vacchetta, A. Tomaselli

25 gramů štěstí

Autor vypráví o neobvyklém setkání, které mu pomohlo překonat špatné období a vnuklo mu nový smysl života: založit záchrannou stanici pro ježky, ohrožený druh, a postarat se o ty, kteří pomoc potřebují. *Váz., 184 s., 295 Kč*

Helen Jukes

Srdce včely má pět komor

Na prahu třicítky se Helen Jukes cítí uvězněná v městském kolotoči kancelářského pletichaření a dočasných adres. Snaží se usadit ve své nové práci v Oxfordu a tu jí dojde, že aby prožila smysluplný život naplněná láskou a prací, musí se sama změnit. Tehdy jí kamarádi darují včelstvo a Helen začíná svůj první včelařský rok. Co ale obnáší „chovat“ tyto divoké tvorečky? Jak mohou nové vědomosti o včelách přispět k objevování sebe sama? A přinese jí to uvolnění? *Váz., 282 s., 295 Kč*

Jak číst Bibli ve společenství?

Abychom mohli evangelizovat, je třeba, abychom i my sami neustále čerpali, obnovovali svou víru a prohlubovali vztah s Ježíšem. A vhodným prostředkem k pravidelnému udržování vztahu s Pánem je četba Písma svatého. Ve Francii vzniklo pro rozjímání nad Písmem schéma **Biblické trio**. Jedná se o setkávání se nad Bibli právě ve třech lidech. Důvodů, proč se scházet ve třech osobách, je hned několik. V trojici se nejlépe rozloží diskuze, tři lidé se snadno domluví na místě a čase setkávání a v Biblickém triu jsou role právě pro tři lidi, takže každý má nějakou svou odpovědnost. Biblické trio by se mělo scházet jednou za týden nebo za čtrnáct dní na klidném, ničím nerušeném místě, a stráví společně vždy jednu hodinu. Biblické trio má přesně daný časový rozvrh, který je třeba dodržovat.

Nyní již konkrétně k setkání Biblického tria. Na diecézním webu www.bihk.cz/evangelizace je ke stažení velké

množství metodik k tomuto typu modlitby. Na postní dobu se hodí zvláště **Ježíšovo umučení**. Tato metodika je určena pro šest setkání a obsahuje konkrétní návod na to, jak si rozdělit role, jak se připravit a jak vést biblické setkání. Pro každé setkání je určen jeden úryvek z evangelia a sada otázek. První otázka se týká pozorování textu a zní: „*Jak vnímám Ježíše v tomto evangeliu? Co mě oslovuje?*“, druhá otázka se ptá

„*Čemu mě tento text učí o lidech, o Ježíši a o mně?*“ a poslední otázka míří k propojení daného evangelia s našimi životy: „*Jak tento úryvek osvěcuje můj život nebo to, co teď prožívám?*“.

Biblické trio vždy vyžaduje přípravu. Každý si doma přečte úryvek a odpoví si na otázky. Při společném setkání v triu se podle daného scénáře čte nahlas evangelium a poté si trojice sdílí své odpovědi na otázky a zároveň si naslouchá a nechává se oslovit tím, co říkají druzí. Na závěr každého setkání probíhá modlitba vycházející z diskuze.

Pro vyzkoušení Biblického tria tedy stačí vytvořit trojici lidí, kteří se zavážou ke stejnému cíli a k tomu, že s tím, co zazní na Triu, budou zacházet diskrétně, stáhnout si na odkaze www.bihk.cz/evangelizace v záložce *Ke stažení* metodiku a domluvit se na prvním setkání.

Ze sekce Pastorační Ludmila T. Soukalová)

Výstava fotografií Tempus fugit II

Fotografická výstava *Tempus fugit II* pokračuje svou misí. Opět dokumentuje proces obnovy skupiny barokních kostelů na Broumovsku a návštěvníkům představuje vynikající architektonickou hodnotu těchto památek. Také díky tomu se barokní kostely na Broumovsku zařadily na seznam národních kulturních památek České republiky. *Tempus Fugit II* však nyní připomíná i výročí 300 let od úmrtí barokního stavitele Kryštofa Dientzenhofera.

„*Fotografická výstava Tempus fugit I vznikla v roce 2013. Díky ní se zrodila dodnes řada aktivních kontaktů s lidmi nejrůznějšího vzdělání a společenského postavení. Šestnáct fotografických plátných obrazů bylo během let 2013–2019 možné vidět celkem na 30 místech Evropy a USA, včetně Prahy, Mnichova, Bruselu, Paříže, Stockholmu, Varšavy, Ottawy,*

Chicaga a New Yorku. Čistý výtěžek po odečtení nákladů se překročil sumu 300 tis. Kč. Důležitější jsou však zmiňované kontakty“, řekl k první výstavě broumovský děkan Martin Lanži.

Aktuální výstava zahájila na podzim své turné v Chicagu a Bruselu. Česká katolická mise v Chicagu v osobě tamějšího kněze Mons. Dušana Hladíka otevřela výstavě cestu po americkém kontinentu. Brusel pak představuje pomoc Evropské unie na obnově jedinečného souboru barokních sakrálních staveb. Poslanec Evropského parlamentu Tomáš Zdechovský zahájil turné *Tempus Fugit II* na starém kontinentu v listopadu v budově Evropského parlamentu v Bruselu. Chicagský duchovní a evropský politik tak, podle P. Martina Lanžih, jakoby zastupovali neformální seskupení kolem celého projektu, mezi jehož členy

patří emeritní pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka, královéhradecký biskup Jan Vokál, královéhradečtí hejtmani včetně současného Martina Červíčka, podporovatelé z Ministerstva kultury a Ministerstva zahraničních věcí, akademická a odborná obec, laická veřejnost a v neposlední řadě samotní broumovští farníci a někdejší broumovští rodáci a jejich potomci.

„*To, z čeho se může těšit široké spektrum veřejnosti, nejsou jenom částečně opravené kostely, ale zvláště vztahy, které vznikly a vznikají díky zraněným kostelům*“, dodal ještě k výstavě P. Martin Lanži.

Od 1. března budou velkoformátové fotografie vystaveny ve Studijní a vědecké knihovně v Hradci Králové.

Pavel J. Sršeň)

Učíme klienty nevyhýbat se problémům

Sociálně terapeutické dílny Miriam provozuje Oblastní charita Ústí nad Orlicí v Králíkách pět let. Za tu dobu se stala druhým domovem řadě lidí s mentálním či tělesným handicapem. Klienti se zde naučí mnoha praktickým dovednostem, naváží vztahy, učí se komunikovat, postarat se sám o sebe, vyjít s druhým člověkem. Služba jim naplní volný čas, který by jinak trávili u televize nebo počítače. Vedoucí služby Miroslava Kopecká k tomu říká: „*Smysluplnost této sociální služby je zřetelná, protože vidíme posun klientů a jejich úspěchy.*“

Součástí zařízení je výtvarná a dřevařská dílna. Výrobky, které zde klienti za pomoci pracovníků dílen vykouzlí, potěší každého. „*Děláme zde třeba vyřezávané kočky. Zpočátku na výrobku udělali klienti 5 %, zbytek naše pracovníce. Teď je ten poměr opačný. Jsou velmi šikovní. Jen co přijdou, už se hrnou do práce,*“ popisuje vedoucí dílen. A vejít do jejich obchůdku je opravdu relaxační lázeň. Kam se člověk podívá, najde vkusné výrobky, ke kterým se hrdě hlásí jejich autoři.

Pracujeme společně a trpělivě

Do zařízení chodí kolem osmi klientů. Za pět let se všichni naučili velké věci – nebát se druhého člověka, mluvit i s tím, kdo mi není sympatický, pustit se do práce, i když mi není zrovna do zpěvu. „*Učíme je nevyhýbat se problémům. Když se jim nechce do práce nebo se bojí něčeho nového, trpělivě s nimi mluvíme a zkoušíme nové věci, aby pochopili, že to zvládnou,*“ vysvětluje Mirka Kopecká. A dodává, že efekt služby cítí a chválí i rodiny klientů, kteří se najednou doma zvládnou postarat o řadu praktických věcí, nebo se už neostýchají chodit mezi lidmi.

Při naší návštěvě klienti zrovna stříhali březové větvičky a vázali z nich korpusy na věnce. Všichni si počínají zručně. Někdo váže drátkem, jiný stříhá, další uklízí. S Mirkou se zastavujeme na chodbě u obrazu stromu, který v rámci arteterapie společně dělali. „*Každý maloval něco. Když jeden klient druhému začal do oblohy malovat hnědou barvou, ten se zamyslel a po chvíli řekl, že mu to nevádí, a může to tam nechat, protože to bude hora. Učí se spolupracovat.*“ V dílnách je to jako v úle. Pořád dokola se mluví, vysvětluje, sdílí, odpovídá na opakující se otázky.

(V Sociálně terapeutických dílnách Miriam v Králíkách našli handicapovaní klienti svůj druhý domov. Jejich výrobky z dřevařské dílny jsou vkusné a potěší každého člověka. Foto: Oblastní charita Ústí nad Orlicí)

Jednou měsíčně vaříme

Ke sebeobsluze patří i vaření, takže v dílnách se jednou měsíčně vaří oběd, připravuje svačina a peče moučník. Nejdříve musí samozřejmě společně suroviny nakoupit. Pak připraví pokrm a snaží se přitom respektovat zásady racionální stravy. Navštívili jsme i charitní Centrum pod střechem v Letohradě, kam ušili podsedačky na židle nebo vyrobili dřevěnou bedničku na přezůvky. Tentokrát tam ale s ukrajinskou maminkou Táňou vařili slavnostní oběd – řízky a brambory s okurkových salátem a opět každý dělal něco. Normální věci běžného života zvládnou za pomoci pracovníků dílen všichni klienti. Už jen slavnostně prostřít a zasednout k zaslouženému obědu.

Ke vzniku dílen Miriam přispěli manželé Krskovi, Město Králíky, Pardubický kraj, MAS Orlicko a Tříkrálová sbírka.

(AKTUALITY)**Charita pomáhá obětem zemětřesení v Turecku a Sýrii**

Praha: V reakci na katastrofální zemětřesení, které na začátku února zasáhlo Turecko a Sýrii, vyhlásila Charita Česká republika veřejnou sbírku na pomoc lidem v zasažených oblastech a z krizového fondu zároveň uvolnila částku 300 000 korun. Ničivé zemětřesení si vyžádalo desetitisíce obětí a zraněných, mnoho lidí připravilo o střechu nad hlavou a domov. Bezprostřední humanitární pomoc přímo na místě poskytují naše partnerské organizace Charita Turecko a Charita Sýrie.

V turecko-syrském pohraničí Charita ČR dlouhodobě spolupracuje s partnerskými organizacemi SARD a Violet již od války v Sýrii. Díky této spolupráci a finančním darům z veřejné sbírky se mohla hned zapojit do pomoci lidem zasaženým zemětřesením. V Turecku i Sýrii poskytuje spolu s partnery okamžitou humanitární pomoc. Jde především o distribuci potravinových a hygienických balíčků, pitné vody, teplého oblečení a zajištění bezpečného přístřeší pro ty, kteří přišli o své domovy, včetně matrací, dek a dalších základních potřeb.

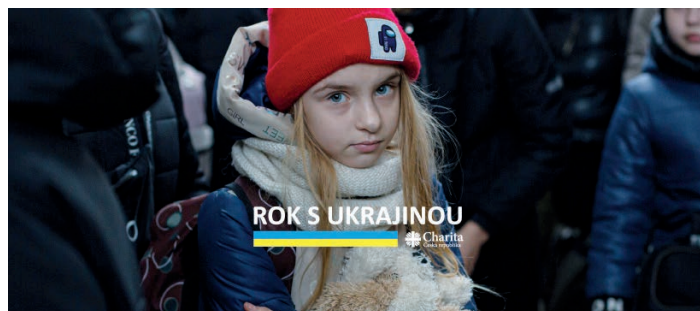
V Sýrii je situace o to horší, protože zasažená oblast se stala dočasným útočištěm pro miliony válečných uprchlíků, kteří tu žijí v provizorních podmínkách. Pokrytí základních životních potřeb a následná obnova je tak závislá na pomoci humanitárních organizací. Naši kolegové pomáhají postiženým lidem přímo na ulici. Poskytují jim bezpečná přístřeší a teplá jídla. Zároveň se podílí na koordinaci pomoci s dalšími organizacemi.

Finanční příspěvky do veřejné sbírky Charita pro Turecko a Sýrii zasažené zemětřesením můžete posílat na číslo účtu 55660022/0800, VS 118. Děkujeme vám! Více informací naleznete také na www.charita.cz.

Převzato z tiskových zpráv Charity Česká republika)

Ⓛ Záchranářské práce a humanitární pomoc lidem zasaženým ničivým zemětřesením v tureckém Izmiru. Foto: zdroj Charita ČR

Rok pomoci uprchlíkům z Ukrajiny

Hradec Králové / regiony: Hradecká Diecézní charita a Regionální ukrajinský spolek ve VČ uspořádaly 24. února tiché setkání na podporu Ukrajiny v Hradci Králové u příležitosti výročí ruské invaze. Charita od počátku konfliktu působí v Krajském asistenčním centru pomoci Ukrajině, kterým za rok prošlo přes 20 tisíc uprchlíků. Humanitární pomoc, poradenství a asistenci, kurzy češtiny a další pomoc poskytujeme zejména těm nejzranitelnějším, jako jsou maminky s dětmi, osamělé ženy, senioři a lidé s postižením.

„Děkujeme Charitě a všem Čechům, kteří nám už rok pomáhají. Nad naším rodným městem stále létají rakety, a tak jsem vděčná, že mohu být se svými dětmi v bezpečí tady v Hradci Králové. Kluci chodí do české školy a učí se na jedničky a dvojky. Mně hodně pomohly kurzy češtiny i při hledání práce a v běžném životě,“ říká s pokorou 31letá maminka Roksolana z ukrajinské Umaně.

Charita zajišťuje péči o více než 200 uprchlíků na ubytovnách v Hradci Králové a ve Vrchlabí. Naši pracovníci pomáhají běžencům při vyřizování formalit nutných pro legální pobyt v ČR a poskytují jim poradenství v oblasti zdravotní péče, bydlení a materiální pomoc. Maminkám pomáhají i při hledání práce a se začleněním dětí do školy. Integrovaní centrum uspořádalo pro uprchlíky rovněž přes 70 kurzů češtiny v Hradci i v regionech a kurz pro ukrajinské pedagogy. Děti doučují také naši dobrovolníci. Koordinátorky projektu Young Caritas pro ně připravily i řadu volnočasových aktivit.

V KACPU pomáhaly i Charity v Pardubicích a Kutné Hoře. Naše Charity v Hradci Králové, Ústí nad Orlicí, Pardubicích, Kutné Hoře, Dvoře Králové n. L., Ústí nad Orlicí, Poličce, Litomyšli a dalších místech zajišťují pro ukrajinské uprchlíky rovněž potřebnou následnou péči. Je to především poradenství, podpora výuky češtiny a ukrajinštiny, sociální služby, psychologická podpora, materiální a dobrovolnická pomoc.

Děkujeme za podporu všem dobrovolníkům, organizacím, institucím, firmám, spolkům a dárcům. Koordinace a poskytování pomoci uprchlíkům z Ukrajiny byly realizovány v rámci programu podpořeného MV ČR a charitního projektu Emergency Appeal. Více také na www.hk.caritas.cz.

Koleda vynesla neuvěřitelných téměř 26 milionů pro nemocné a potřebné

Hradec Králové / regiony: Děkujeme všem dárcům za důvěru a podporu dobročinné Tříkrálové sbírky i v této nelehké době. Její celkový výtěžek v naší diecézi překročil rekordních 25,8 mil. korun. Do 4634 úředně zapečetěných pokladniček lidé darovali celkem 25,4 mil. Kč. Dalších více než 460 tisíc činí bezhotovostní dary na účet sbírky a do online kasičky (k 10. 2. 2023). Dílčí výsledky sbírky jsou rovněž rekordní (viz strana 34). Přehled všech záměrů i výsledky najdete také na www.hk.caritas.cz.

Letošní tříkrálová koleda ještě víc ukázala, že patří k tradicím, které lidi stmelují a dokáží je nadchnout pro dobrou věc – společně pomoci těm nepotřebnějším. „*Děkujeme všem dárcům za štědrost, důvěru a solidaritu i v době krize. Je to vskutku obdivuhodné a velmi si toho vážíme. Velký dík patří také všem koledníkům, dobrovolníkům a zaměstnancům za pomoc s organizací sbírky. Naše Charity z darovaných peněz podpoří především služby pro nemocné a potřebné, které ve svém regionu poskytují,*“ říká Anna Maclová, ředitelka Diecézní charity Hradec Králové.

Nový rekord má i celostátní výtěžek Tříkrálové sbírky. Štěstí dárci věnovali na dobročinné účely celkem 161,3 mil. Kč, z toho koledníci vykoledovali celkem 155 mil. Kč do více než 26 400 pokladniček. Více informací naleznete na www.trikralovasbirka.cz.

Jana Karasová)

Sedmiletá Nikitha trpí leukémií a bojuje o život

Hradec Králové/Indie: Každý rodič zažívá těžké chvíle, když je jeho dítě vážně nemocné. Platí to i pro rodiče indické dívky Nikithy, která onemocněla leukémií. Nikitha chodí do 2. třídy a teprve nedávno se zapojila do projektu Adopce na dálku® hradecké Diecézní charity. Nyní bojuje se zákeřnou nemocí. Její léčba je pro rodinu velmi nákladná, proto se obrácíme s prosbou o pomoc na všechny lidi s dobrým srdcem.

Dosavadní léčba už vyšla v přepočtu na více než 35 tisíc korun a měsíční náklady na další léčbu činí 4 tisíce korun. Každý příspěvek dá rodičům šanci na uzdravení jejich milované dcery. **Dary můžete posílat na sbírkové konto 1387434288/2700 s VS 54000. Předem děkujeme za Vaši solidaritu.**

Věříme, že se Nikitha uzdraví a brzy bude zase chodit do školy a hrát si se svými kamarády, stejně jako Rudolf, kterému jsme pomohli v roce 2015, když v 6 letech také onemocněl leukémií. Jeho léčba byla úspěšná a Rudolf díky tomu může pokračovat ve studiu. Bližší informace naleznete na www.adopce.hk.caritas.cz.

Vojtěch Homolka)

Postřehy z Indie 2: Projekt Univerzita

V indické oblasti Belgaum se zástupci Diecézní charity Hradec Králové setkali s několika studenty, kteří jsou zapojeni do projektu Univerzita. Ten běží už od akademického roku 2016–17 a je financován zejména z prostředků Tříkrálové sbírky. Mladí Indové se díky tomu mohou stát kvalifikovanými profesionály v oblasti zdravotnictví i v dalších oborech. Doposud bylo touto cestou podpořeno 66 vysokoškoláků. Dvě studentky vám krátce představíme.

Maria S. Figer se připravuje na povolání zdravotní sestry. Jejím oblíbeným předmětem byla psychiatrie, kde se naučila hodně o duševních nemocech a jejich příčinách. „*Byla jsem také vyslána na měsíční praxi do Ústavu duševního zdraví a neurologie, kde jsem měla možnost setkat se s pacienty s mnoha psychiatrickými poruchami,*“ podotýká Maria. Když má volno, stará se o svého tátu, který je upoután na lůžko. Její maminka si díky tomu může odpočinout a načerpat nové síly.

Roshel Fernandes studuje druhým rokem bakalářský obor zaměřený na obchod, kde si osvojuje manažerské dovednosti a získává kompetence v oblasti podnikání. „*Učíme se, jak se zdokonalovat a pracovat na sobě. Pomáhá mi to rozvíjet sebedůvěru, schopnost komunikovat a čelit výzvěm ve světě obchodu,*“ vyzdvihuje Roshel některé konkrétní přínosy svého studia. Intenzivně se zajímá hlavně o oblast finančního bankovníctví, které by se chtěla v budoucnu profesně věnovat.

Více informací o projektu Univerzita najdete na webových stránkách www.adopce.hk.caritas.cz.

Vojtěch Homolka)

(Setkání s indickou studentkou Roshel Fernandes zapojenou do rozvojového projektu Univerzita, která může studovat jen díky pomoci českých dárců. Foto: Adopce na dálku Diecézní charity HK

(KALENDÁŘ AKCÍ**Lanškroun****Den otevřených dveří
v Centru sociálních služeb**

■ 16. 3. od 13 do 18 hod., Havlíčkova ul. 1129. U příležitosti Světového dne sociální práce vás zveme na prohlídku prostor Centra a neformální diskuzi na téma bezdomovectví, práce s rodinou či jednotlivci v obtížných životních situacích. Připravili jsme pro vás také tvoření pro děti i dospělé nebo ukázky pomůcek z půjčovny. Pořádá Oblastní charita Ústí nad Orlicí. Více na www.uo.charita.cz.

Kutná Hora – Sedlec**Jarní rovnodennost
v sedlecké katedrále**

■ 20. 3. od 16:30 hod., katedrála Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Křtitele. Nenechte si ujít 11. ročník tradiční benefiční akce. Účinkují herec i moderátor David Prachař a hudební uskupení Ambient Zephyr z Kutné hory. Výtěžek ze vstupného bude věnován Středisku Atrium Oblastní charity Kutná Hora na projekt „Noclehárna pro ženy“.

Více na www.kh.charita.cz.

Rychnov nad Kněžnou**Velikonoční jarmark**

■ 24. 3. od 9:00 do 15:30 hod., Stacionář sv. Františka (Palackého 111). Rychnovská Charita vás srdečně zve na tradiční jarní jarmark výrobků klientů – keramiku, svíčky, kraslice a textilní dekorace.

Více na www.rychnov.charita.cz.

**Hradec Králové, Vrchlabí,
Hostinné a Hlinsko****Putovní výstava příběhů z Indie**

■ březen

Hradec Králové-Kukleny – SOŠ veterinární, Pražská 68 (plot před školou) Vrchlabí – děkanský kostel sv. Vavřince, jáhna a mučedníka-Hostinné – děkanský kostel Nejsvětější Trojice Hlinsko – Centrum Jana XXIII.

Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku hradecké Diecézní charity.

Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

**Výsledky Tříkrálové sbírky 2023
v královéhradecké diecézi**

Název Charity	Počet kasiček	Výnos kasiček (Kč)	Online koleda (Kč)	Bezhotov. dary (Kč)
Charita Přelouč	155	509 960	5 100	750
FCh Dobruška	162	983 991	13 600	200
FCh Dolní Újezd	46	397 714	800	0
FCh Litomyšl	112	766 631	17 000	8 800
FCh Studenec u Horek	37	238 706	5 300	0
OCh Červený Kostelec	255	1 249 415	2 600	5 100
OCh Chrudim	308	1 633 890	14 800	11 750
OCh Dvůr Králové	141	583 510	3 100	7 533
OCh Havlíčkův Brod	491	3 216 620	26 300	4 940
OCh Hradec Králové	436	2 215 060	61 911	69 820
OCh Jičín	136	575 523	8 100	5 400
OCh Jilemnice	89	560 026	6 000	1 323
OCh Kutná Hora	247	1 204 843	16 560	11 800
OCh Náchod	252	1 755 924	5 510	2 490
OCh Nové Hradky u Sk.	264	1 339 443	6 600	1 300
OCh Pardubice	426	1 552 893	35 250	26 327
OCh Polička	161	1 147 236	12 450	1 000
OCh Rychnov n. Kněž.	168	1 238 089	4 550	3 950
OCh Trutnov	108	540 440	2 350	4 000
OCh Ústí nad Orlicí	640	3 690 343	46 833	1 000
Součet	4 634	25 400 257	294 714	167 483
Celkem				25 862 454

Poznámky a vysvětlivky: Uvedené údaje jsou až do úplného zkontrolování dokladů pouze orientační. V tabulce jsou uvedeny výsledky Tříkrálové sbírky 2023 v naší diecézi ke dni 10. 2. 2023 (tj. do termínu uzávěrky). Do online kasičky na www.trikralovasbirka.cz je možné přispívat po celý rok. Zkratky OCh = Oblastní charita, FCh = Farní charita.

Rozdělení výtěžku: Z výtěžku sbírky zůstává 65 % Charitě, která koledování zorganizovala, 15 % využije na své projekty příslušná diecézní Charita, 10 % pomůže potřebným v zahraničí, 5 % jde na celostátní projekty a zákonných 5 % na režii sbírky.

Více informací o Tříkrálové sbírce 2023 a o konkrétních záměrech využití vybraných peněz naleznete na www.hk.caritas.cz a www.trikralovasbirka.cz.

**Děkujeme všem dárcům za štědrost a solidaritu
i v této nelehké době!**

Budujte
s námi
novou

AMBULANCI
PALIATIVNÍ
MEDICÍNY

a zázemí
pro

MOBILNÍ
HOSPIC

Online platba

Oblastní charita
Pardubice

Ročně **pečujeme** o více než **300 umírajících**
a jejich blízkých v domácím prostředí.
Rozšiřujeme **Ambulanci paliativní medicíny**.

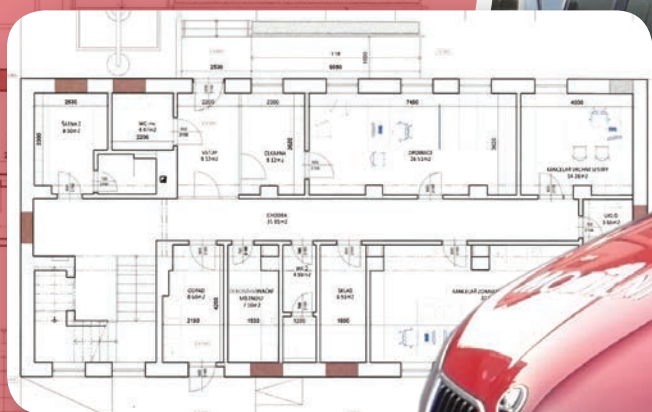
Pro poskytování 24hodinové hospicové péče
potřebujeme **zázemí pro tým lékařů, sester, sociálního
pracovníka, pečovatelek, psychologa a duchovního**.

Zchátralý dům v Dražkovicích
čeká **náročná rekonstrukce**.

sbírkové konto

2300796054/2010

NOVÝ PROJEKT
OBLASTNÍ
CHARITY PARDUBICE

NABÍDKA PROGRAMŮ 2023

Dům sestry Elišky v Hoješíně u Seče

Možnost **poustevníčení, ztišení a duchovního načerpání** po celý rok

Nabídka **dovolené pro farnosti a rodiny** (ubytování – klášter, domky, chata, stan)

Pobožnost prvních pátků 3. 3., 5. 5., 2. 6., 7. 7., 1. 9., 6. 10., 3. 11. a 1. 12.
od 9:00 celodenní adorace, litanie, mše svatá

Liturgické tvoření pro děti 18. 3., 8. 4., 13. 5., 10. 6.
od 8:45 mše svatá

3.–5. 3. Rekolekce pro manžele s Ligou pár páru na téma:
Duchovní inspirace Písně písní
vede P. ThLic. Karel Skočovský, Ph.D.

6.–8. 4. Velikonoce v klášteře

21. 5. Benefiční koncert „Fratelli Agostini“ z Neapole varhany, lesní roh

9.–11. 6. Duchovní setkání manželů s programem pro děti
13.–15. 10. Na téma: Ctnost a štěstí visí na tenké niti
vede o. Jan Linhart, PhDr. Vlastimil Sojka a super tým

16.–18. 6. Víkend pro kluky 7–18 let na téma: V Něm je život
kluky 7–12 let vedou Jenda a Jenda Přibylovi z Čáslavi
kluky 13–18 let vede o. Jakub Brabenec

26.–29. 6. Duchovní cvičení v duchu sv. Františka
vede O. Kryštof Skibinski OFM Conv. (exercicie je možné si soukromě prodloužit)

2.–8. 7. Tábor pro děti 7–12 let na téma: Cesta kolem světa
vede Tom + super tým

31. 7.–5. 8. Exercicie pro mládež se sv. Maxmilianem Kolbe
vede: tým Rytířstva Neuposkvrněné a bratři minorité

8.–10. 9. Víkend pro holky 7–12 let na téma: V Něm je život
vede o. Pavel Rousek a sestry františkánky

20.–22. 10. Víkend pro holky 7–12 let
vedou sestry juniorky

12. 11. Svatomartinské odpoledne pro malé i velké
vede Anička Stejskalová

Nabízíme pro farnosti **besedy o služebnících Boží sestře Elišce Pretschnerové OSF** a **besedy pro biřmovance**

J
S
M
E

T
U

S

B
O
H
E
M

P
R
O

V
Á
S